

Adventes Vēstis

2014. gada februāris, #02(216)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: KĀPĒC
VĪRIEŠI NEIET
UZ BAZNĪCU?

INTERVIJA:
“JĒZU CENTRĒ-
TAS JAUNIEŠU
DZĪVES.”

PLĀNOTIE PA-
SĀKUMI ĢIME-
NĒM 2014. GADĀ

MEKLĒJOT
DZIĻĀKU
GARĪGUMU

INTERVIJA
AR DIRĪĢENTI
ĻENU ZAČI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Liecības	15
Vārds mācītājam	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Vēstules	23

Cienījamie lasītāji un lasītājas!

Viņa un Viņš. Viņš un Viņa. Lai kāda nebūtu kombinācija starp sievišķo un vīrišķo, Bībele saka, „ka diviem labāk nekā vienam”. Tātad – sabalansētība, stabilitāte, kopveselums. Šo tēmu kā galveno risina arī divi raksti šajā izdevumā, citiem vārdiem – vīriešu mazākums kristiešu draudzēs jeb kāpēc vīrieši nenāk uz baznīcu? Tā visnotaļ ir statistika proporcijā 75% pret 25% (vidēji). Adventistu draudzēs situācijas ir visdažādākās: ir draudzes, kur ir pat vairāk nekā 75% sieviešu, ir draudzes, kur ir sabalansētība, kā arī nereti ir tādas, kur vīrieši skaitliski pat dominē.

Manā kalpošanā pēdējo nedēļu laikā gan par garīgiem, gan emocionāliem, gan praktiskās dabas jautājumiem visvairāk sarunu bijis tieši ar vīriešiem, kuriem rūp gan viņu pašu attiecības ar Dievu, gan attiecības ģimenē, gan viņu vieta un pienākumi draudzē. Viena no pēdējām sarunām bija par tēmu „sievietes loma vīrieša dzīvē”, proti, ka sievietes nereti neļauj vīriešiem būt viņiem pašiem: neredz, nedzird un nejūt vīrieti sev blakus, paņemot daļu viņa lomas sev.

Tradicionāli marts ir sieviešu kalpošanas mēnesis, bet kad ir vīriešu kalpošanas mēnesis? Cik lielā mērā esam par to domājuši, pie tā strādājuši, par to lūguši? Pieņemiet to kā izaicinājumu pārdomām! Kā arī to, ka adventistu draudzēs pasaules mērogā februāris ir ģimeņu mēnesis, kas varētu būt lieliska iespēja mudināt sanākt kopā gan vīrus, gan sievas kopīgā pielūgsmē un slavā Dievam. Svētīgu kalpošanu!

*Jūsu, Valda Reķe
Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Misijas prioritāte

Šogad un arī turpmākajos gados mūsu kopējā prioritāte būs misija un ar to saistītās aktivitātes. Kā 2014. gada misijas pilsēta Baltijas ūnijā ir izraudzīta Tallina. „It's possible!” („Tas ir iespējams!”) – tāds ir moto, ko mūsu ziemeļu kaimiņi izvēlējušies programmām, kuras Igaunijas galvaspilsētā Tallinā norisināsies visa šī gada garumā. Martā tur pulcēsies jaunieši no visas Igaunijas, kā arī no Latvijas un Lietuvas, lai piedalītos IMPACT Tallin pasākumā. Abrevatūra IMPACT atšifrējama kā – *Inspire, Members, to Proclaim, Advent, of Christ, Together* (iedvesmot draudzes locekļus kopā pasludināt vēsti par Kristus atnākšanu). Projekta kulminācijas notikumi gaidāmi šī gada novembrī, kad ieradīsies palīgi un atbalstītāji arī no citām valstīm.

Augustā arī Latvijā, Daugavpilī notiks IMPACT pasākums, jo tieši Daugavpils būs mūsu misijas pilsēta 2015. gadā. Ir jau sākusies gatavošanās šiem notikumiem, un ceru, ka drīzumā varēsim informēt draudzes Latvijā par iespējam iesaistīties šajos misijas projektos.

2015. gadā adventistu draudzēs visā pasaulē uzmanības centrā būs evaņģēlija vēsts saistībā ar veselīgu dzīvesveidu. Arī 2015. gada misijas grāmata būs veltīta veselīga dzīvesveida tematikai. Katrai draudzei būs uzdevums sagatavot un arī realizēt veselības programmu apkārtējai sabiedrībai.

Mūsu vispasaules draudzes vadība aicina draudzes locekļus atsaukties aicinājumam pēc patiesas atmodas un reformācijas gan personīgi, gan draudzes līmenī. Šogad mūsu uzmanības centrā būs divas galvenās tēmas – „Lūgšana” un „Kristus metode”. Lūgšanas pēc atmodas, lūgšanas pēc Svētā Gara, lūgšanas, lai cilvēku sirdis aizdegtos misijai un kalpošanai, lūgšanas pēc draudzes vienotības – tās ir mūsu lielākās vajadzības. Viss sākas ar lūgšanām, jo lūgšanu spēks ir lielākais mums pieejamais, mūs pašus, cilvēkus un notikumus mainošais spēks. Vai esam atklājuši un piedzīvojuši vareno lūgšanu spēku savā dzīvē, kalpošanā un cilvēku glābšanas misijā?

Par „Kristus metodi” mēs varam lasīt evaņģēlijos, un arī šodien tā joprojām ir sekmīgākā metode cilvēku aizsniegšanai un aicināšanai kļūt par dedzīgiem un patiesiem Kristus sekotājiem. Metode savā būtībā ir ļoti vienkārša.

1. Kristus pastāvīgi atradās starp cilvēkiem un zināja viņu problēmas un vajadzības.
2. Ar savu līdzjūtīgo un iedrošinošo attieksmi Viņš iemantoja cilvēku cieņu un uzticību.
3. Viņš cilvēkiem palīdzēja apmierināt viņu fiziskās un arī garīgās vajadzības.
4. Kristus aicināja cilvēkus kļūt par Viņa sekotājiem.

Minētās metodes sekmju pamatā nav kāda konkrēta shēma vai īpaša formula, bet gan nepārspējami pašaieliedzīgā un visu cilvēci aptverošā Dieva mīlestība. Šī mīlestība joprojām turpina darboties un mainīt pasauli Kristus sekotāju personā. Tāpēc tik svarīgas ir mūsu ikdienas lūgšanas pēc Svētā Gara kristības. Svētais Gars tiek dots vienīgi kā atbilde mūsu dedzīgajām lūgšanām, un Kristus mīlestība kā dāvana no debesīm piepilda katru lūdzēju.

„Bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.” (Romiešiem 5:5)

Lūgsim katru dienu pēc Kristus mīlestības atklāsmes savā dzīvē! Kalposim Dievam un cilvēkiem šajā no Debesīm nākošajā mīlestībā! Pateiksimies mūsu Kungam par to, ko Viņš jau ir darījis, dara pašlaik un gatavojas darīt tuvākajā laikā, lai glābtu cilvēkus Latvijā, Lietuvā un Igaunijā!

Kalposim ar prieku, bet viss gods lai ir Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam!

Gaidāmie pasākumi

16. marts

Seminārs bērnu skolotājiem, Baznīcas ielā 12a, pl.10:00

22. marts

Ģimeņu pasākums Daugavpilī "Lidojumam labvēlīgs laiks".

29. marts

Adventistu sadziedāšanās svētki pl. 17:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

16. februāris

Rumāņu bērnu kora "Flowers and Stars" koncerts Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

26. aprīlis

Tukuma draudzes 90 gadu jubilejas dievkalpojums un koncerts Tukuma kultūras namā.

2.-4. maijs

Pāru dienas 2014. Apšuciems "Hotel SPA Arkadia".

Sludinājumi

• Laikā no pagājušā gada septembra līdz novembrim ierakstu studijā Baznīcas ielā 12a ir paņemti un jo-projām nav atgriezti divi mikrofonu statīvi.

Būt līdzās

25. janvārī Aizkraukles adventistu draudzē notika bērnu iesvētīšanas dievkalpojums. Todien izlūdzāmies no Dieva īpašu svētību un Viņa aizgādībai uzticējam astoņus bērnus.

Draudzes mācītājs Ainis Kaspars savā uzrunā iesvētāmos sveica ar rakstvietu no 1.Samuēla 3:1.-10. Tas ir stāsts par to, kā jauneklis Samuēls sadzirdēja Dieva balsi savā dzīvē. Pēc savas būtības tas parāda kādu interesantu dzīves niānsi. Dzīvojot šajā pasaulē, varbūt pat bieži nepamanām, ka Dievs mūs uzrunā. Mācītājs katram klātesošajam

novēlēja neaizmirst, ka Dievs arī mūs kādu dienu var uzrunāt un saukt kā Samuēlu, lai mums varētu uzticēt lielu uzdevumu, palīdzot citiem. Ļoti svarīgi ir to apzināties un atpazīt Dieva balsi, nesajaukt, lai Viņam uzticētos.

Dievs ir tas, kas vēlas ikvienu cilvēku uzrunāt gan agrā bērnībā, gan spēka gados, un dot uzdevumu palīdzēt līdzcilvēkiem. Iesvētīto bērnu ģimenes iepriecinājam, dāvinot garīgo literatūru.

„Šī diena manai ģimenei bija ļoti nozīmīga, jo draudzē iesvētīja jaunākās mazmeitas – Karīnu un Klintu. Skatoties meiteņu sejās, mani piepildīja visaptverošs prieks un sirdī bija miers. Tagad ir sācies pilnīgi jauns posms gan viņu, gan manā dzīvē. Pēc šīs īpašās dienas nevaru viņas vairs pazīt, jo meitenītēs notikušas pozitīvas izmaiņas – mājās klusas, man paklausīgas un izpalīdzīgas. Tas priecē. Ģimēnē viena audzinu un uzturu pavisam septiņus mazbērnus. Zinu, ka man vajadzēs smelties īpašu gudrību un spēku no Dieva viņus izaudzināt. Bērniem priekšā stāv garš dzīves ceļš. Dieva ziņa ir manu mazbērnu dzīves ceļi. Tajā pašā laikā viņiem vienmēr blakus būšu arī es gan ar savu padomu, gan ar savu mīlestību,” tā vecmāmiņa Velta.

Sarmīte Lauberte

Pirmais gads draudzē

Adventistu draudzīte Salaspilī, Rīgas ielā, savu darbību atjaunoja 2013. gadā. Daži no draudzes gada garumā ir īpaši pūlējušies, lai visi šeit justos pieņemti un mīļi gaidīti. Tā kā nedzīvojam visi vienkopus, tuvu Salaspils centram, bet novada dažādās vietās, zināmas grūtības rada pārvietošanās no dzīves līdz sapulču vietai. Šeit nu jāsaņem milzīgs paldies mūsu brāļiem par palīdzību transporta ziņā, īpaši Antonam un Jānim.

Draudzes dievkalpojumi sākās 2012. gada decembrī, bet nekad netikām aizlaisti mājās izsalkuši, jo mīļās māsas vienmēr kaut ko sarūpēja.

Pateicība Dievam, ka mūsu sapulcēs jaunākās tehnoloģijas tiek izmantotas cilvēku labā: lai labāk dzirdētu, labāk redzētu un labāk saprastu paustās patiesības. Gan Bībeles studiju daļa, gan svētrunas rada iespaidu, ka tiek rūpīgi gatavotas, vienmēr tiek kuplinātas ar muzikāliem priekšnesumiem.

Draudzes telpās notiek arī veselības tēmai veltītas pārrunas, kā arī garīgas diskusijas. Tas darbojas kā „Veselības centrs”. Pateicoties šī centra darbībai, salaspilieši piedzīvoja jauku pārstiegumu – mediķu ierašanos k.n. „Rīgava”, kur oktobra beigās, izplatot ielūgumus, ieradās kupls apmeklētāju pulks, kas bez maksas varēja veikt svarīgākos mērījumus un analīzes, kā arī tika izmasēti un konsultēti. Bija ļoti iepriecinoši parasti visai norūpējušos mediķu vietā ieraudzīt mīlestībā starojošas būtnes baltos virsvalkos. Visi tika pieņemti un, kā likās, jutās apmierināti.

Esam ļoti pateicīgi Latvijas draudžu savienībai par finansiālo atbalstu un Valmieras veselības klubam „Jauns sākums” par praktisko atbalstu ar aprīkojumu un darbojošos personālu.

Valda Salaspilī

29. marts Pust. 17.00
Rīga, Baznīcas ielā 12a

MUZIKĀLI PRIEKŠNESUMI NO
DAŽĀDĀM LATVIJAS DRAUDZĒM

S KAISTĀKAS KRISTIEŠU D ZIESMAS

ADVENTISTU
SADZIEDĀŠANĀS
SVĒTKI

ZIEDOJUMI
LABDARĪBAI

DZIEDĀSIM VISI KOPĀ!

Koncerts Aizputē

Aizpute ir maza Kurzemes pilsētiņa, bet te ir piecu konfesiju darbojošās baznīcas. Jau pirms daudziem gadiem izveidojās tradīcija, ka katrā adventa svētdienā kādā no baznīcām notiek adventa dievkalpojums – koncerts, bet 26. decembrī – Otrajos Ziemassvētkos – luterāņu baznīcā notiek ekumēnisks dievkalpojums ar visu draudžu mācītāju piedalīšanos.

Par koncertiem katru gadu domājam savlaicīgi, lai tie būtu Dievam par godu un klausītājiem par prieku. Šo koncertu laikā tiek vākti ziedojumi „no sirds uz sirdi” Aizputes novada labdarības pasākumiem.

Arī šogad draudzē nolēmām, ka koncertam jābūt un mēs to noorganizēsim ar Dieva palīdzību. Ceturtā adventa svētdiena bija palikusi brīva, t.i., mūsu rīcībā, kas arī tika iedrukāts mūsu „Aizputes novada avīzē”.

Lūdzām Dievam gudrību un palīdzību. Dievs atbildēja uz mūsu lūgšanām. Liepājas Tautas mākslas un kultūras centra jauktais koris ar diriģenti Mirdzu Paipari piekrita dziedāt mūsu baznīcā. Par to uzzināja jauktā vokālā grupa „Sonori” un arī izteica vēlēšanos piedalīties.

Koncertā mūzikas skaņās tika izteikta lūgšana Dievam, kā to mācīja Jēzus Kristus, un tas noslēdzās ar kopīgi dziedāto „Klusa nakts, svēta nakts”.

Daļa klausītāju pēc koncerta izteica savu pateicību par sniegumu kora dalībniekiem un diriģentei. Slava un pateicība Dievam!

*Vallija Veite
Aizputes draudzē*

Mīlestība savādāk nevar

Ar šādu ieintriģējošu nosaukumu Ziemassvētku laikā Adventistu Alūksnes draudzē tika rīkota pārdomu pēcpusdiena. Programmā bija paredzēti dažādu autoru kristīgās dzejas un prozas lasījumi, kā arī muzikāli skaņdarbi.

Jā, šis brīnišķīgais vārds „mīlestība” – kurš gan no mums nevēlas mīlēt un tapt mīlētam! Un varbūt arī tieši tāpēc uz šo kluso Ziemassvētku pēcpusdienu sanāca tik daudz klausītāju, kā arī viesi no pilsētas, lai vēlreiz un vēlreiz klausītos un Gara acīm izbaudītu tās Dievišķās mīlestības ainas, ko sava lasījumā uzbūra vakara vadītāja Evita Zeile.

un prozas lasījumi, ko veiksmīgi sakārtojusi un arī pati lasīja Evita Zeile. Tos papildināja Valdis Zelčs ar izteiksmīgiem videoattēliem. Savukārt Diāna Zelča un Ilva Liepiņa atskaņoja lasītajām tēmām piemērotus skaņdarbus.

Šis pārdomu pēcpusdienas klausītāji klausījās, brīžiem pat elpu aizturējuši, tikai pa reizei paslepis noslaukot kādu acīs iezagušos asaru.

Cienījamie lasītāji! Vēlos arī jūs iepazīstināt kaut ar nelieliem šī brīnišķīgā lasījuma fragmentiem. Mums, alūksniešiem, tie ļoti patika. Es ceru, ka arī jūs, izlasot tos, nepaliksit vienaldzīgi.

Uzsākot sarunu ar klausītājiem zālē, Evita jautāja: „VAI DIEVS IR?” Kā atbilde no zāles atskan neskaidra murdoņa.

Evita pastāsta līdžību par bārdzini un kādu vīru, viņa klientu, par viņu strīdu jautājumā, vai Dievs ir? Bārdziniis paliek pie savam domām, ka, ja būtu Dievs – nebūtu ne ciešanu, ne sāpju, ne pamestu bērnu. Pēc tam izejot uz ielas, nofrizētais vīrs redz, ka tur staigā daudz nofrizētu cilvēki. Vīrs nu atgriežas un saka bārdziniim, ka laikam jau nav bārdziniņu. Tādu nav! Ak, nē, bārdziniņi jau ir, tikai cilvēki pie viņiem neieiet!

Elīna Ģipsle

KĀDS IR DIEVS?

Mums šķiet, ka paši stipri esam... var jau būt.
Brīžiem šķiet, ka neviens mūsu sirdis nesaprot,
Bet Dievs mūsu sāpes saprot un līdzi tām jūt,
Un tikai Viņš katru salauzto sirdi dziedināt prot.
Bet vēl ir laiks, un tu izvēlēties vari,
Vai atraidīt, vai pieņemt mīlestību šo?
Un tikai tu pats nosaki, ko ar savu dzīvi dari,
Vai atdod Dieva rokā, vai vienkārši to iznieko.

VĒSTULE NO DIEVA

Kad steigā pagurst sirds un plecus nospiež dzīves nasta
Kad ir tik smagi, ka aizbēgt gribi pats no sevis...
Šai drūmā rītā saņem es vēstuli, ko raksta
Mans Debess Draugs, kas savu dzīvību par mani devis:
„Es rakstu, lai pateiktu, cik ļoti mīlu tevi,
Bet tu nedzirdi, kā manas ilgas skan,
To mīlestību, ko tu vakar draugiem devi,
Kaut šodien spētu dāvināt tu man.”

TAVU CIEŠANU SPĒKS

Tavās ciešanās ir mana dzīvība,
Tavās rētās rakstīts ir mans vārds.
Tu mans spēks, mans miers un mana brīvība,
Caur Tavām sāpēm kļuvis es Tev dārgs.
Caur Tavām asarām man dāvāts prieks.
Caur Tavu negodu –mans gods.
Un viss, kas man tiek dzīvē sniegts,
Caur Tavām ciešanām ir dots.

IEKLAUSIES, VIENS KLAUVĒ

Ieklausies, viens klusi klauvē
Šovakar pie tavas sirds!
Viņu ielaist nenokavē,
Kamēr zvaigznes spoži mirdz.
Ielaid Pestītāju Jēzu,
Savu Draugu labāko!
Kamēr Viņš pie sirds tev klauvē,
Ielaid, neaizraidi to!

Ansis Roderts,
Veselības kalpošanas
nodaļa

Akcentēt veselīgu DZĪVESVEIDU

2. februārī aptuveni 30 cilvēki pulcējās Baznīcas ielas 12a telpās uz Adventistu veselības konferenci, lai apspriestu dažādus jautājumus, kas saistās ar draudzes kalpošanu veselības jomā.

Sanāksmi iesākām, pārdomājot divas svarīgas lietas, kas jāzina veselīga dzīvesveida aktīvistiem.

1. Veselīga dzīvesveida koncepcijai jābūt pievilcīgai.
2. Veselīgam dzīvesveidam jābūt līdzsvarotam, kas aptver visus tā aspektus, izšķirojot, kas ir galvenais, kas detaļas. Lielāko sanāksmes daļu pavadījām, apspriežot vairākus jautājumus grupās un visi kopā.

1. jautājums: biedrības „Latvijas veselības misija” darbības aktivizēšana un paplašināšana.

Biedrība ir līdz šim kalpojusi kā skatnīgs vārds, kuru ir izdevīgi izmantot, lai organizētu un saskaņotu veselības izstādes dažādās pašvaldībās. Bet, lai biedrība nebūtu tikai nosaukums un tās darbība būtu redzama arī citādā veidā, nepieciešams aktivizēt valdi, biedrus un iegūt līdzekļus. Ja biedrība ir aktīva, tad nākošajā plānošanas periodā varēs piesaistīt arī Eiropas finanšu instrumentus. Tāpēc lēmām, ka marta vidū vajadzētu veidot biedrības pilnsapulci. Ja kādam ir interese piedalīties un atbalstīt šo biedrību, lūdzu sazināties ar Agri Bērziņu, tālr. 28358532, agris.b@inbox.lv vai Ingu Vītolu-Salieti, tālr. 26185402, ingaviitola@inbox.lv.

2. jautājums: veselības klubu un izstāžu darbības veicināšana.

Ir atklājusies vajadzība veselības izstādēs, lai pie katra stenda būtu cilvēki, kas māk dinamiski saistībā ar veicamo

testu pasniegt pamatinformāciju par attiecīgo veselības principu. Līdz šim šādu cilvēku nav daudz, un jāpiestrādā pie speciālistu sagatavošanas. Parāli diskutējām par iespējamajām veselības aktīvistu apmācības iespējām. Tika rosināts arī padomāt par aktīvākiem klubiem, kur ne tikai cilvēki sanāk uz lekcijām, bet izvērtē iespējas kopā vingrot, nūjot vai citādi uzlabot savu veselību. Fiziskas aktivitātes ikdienā ir izteikts trūkums ne tikai lielākajai daļai sabiedrības, bet arī visrūdītākajiem veselības aktīvistiem, tāpēc kopā izkustēties būtu noderīgi visiem, un tas būtu labs piemērs sabiedrībai.

3. jautājums: informatīvais materiāls par veselīgu dzīvesveidu.

Lēmām atjaunot bukletu par 8 veselības principiem. Bet garākas debates izvērtās, kādā formā veidot iespēstos informācijas materiālus. Vai tas būtu krāsains žurnāls - katru gadu viens-, vai vienkārša melnbalta avīzīte, kuru varētu izlaist ik pa laikam. Palika arī atvērts jautājums, kurš uzņemtos vadību veidot raidījumus par veselību „Cerības balsī”. Tāpat spriedām par iespēju informāciju izplatīt internetā. Pirms tiek rasti citi risinājumi, jau tagad var sekot un piedalīties vietnē www.draugiem.lv/veseligadzivesveidacentrs.

4. jautājums: veselīgu produktu pieejamība.

Pēc sanāksmes atsauksmēm un rezonanses šis jautājums, šķiet, visvairāk ir

skāris un interesējis tās dalībniekus. Par to, ka ir vajadzīga plašāka informācija un iespējas iegūt veselīgus produktus, šaubas nebija nevienam. Visu savelkot kopā, nostiprinās pārliecība, ka bez savas bāzes tirdzniecības vietas neiztiksim. Tāpēc ir aktuāls jautājums, vai draudzē ir kāds, kas vēlētos uzņemties veidot šādu veikalu. Redzu, ka dažāda veida atbalsts un palīdzība, kā arī interese un vajadzība pēc veikala ar katru dienu pieaug.

5. jautājums: kā New Start programmu ieviest mediķa ikdienā.

Šajā grupā diskusija izvērtās par atziņu, ka draudzē tās vadītājiem, mācītājiem ne vienmēr ir atzinīgs un pozitīvs viedoklis par pilnīgu veģetārismu. Spriedām, ka šī situācija lielā mērā ir tādēļ, ka draudzes nav izglītotas veselības jautājumos. Bet kā var izglītēt, ja to neatbalsta atbildīgās personas?

Tāpēc sanāksmi beidzām ar izpratni, ka tomēr visur un vienmēr vajadzētu sākt pašiem ar sevi. Ja veselības vēsts draudzē nav ieguvusi plašu rezonansi, tad visdrīzākais vajadzētu pārdomāt, kā šo vēsti ir sapratuši un pasniedz paši aktīvistī. Ko viņi var uzlabot savās aktivitātēs. Ja Gideons ieguva uzvaru tikai ar 300 vīriem, tad arī mūsu problēma nav meklējama atbalstītāju skaitā, bet gan tajā, kā esam nodevušies Dievam.

Īsta mīlestība visos GADALAIKOS

jeb Ģimenes kalpošanas nodaļas koncepcija 2014. gadam

Valda Reķe,
Ģimeņu kalpošanas
nodaļa

Vai mīlēt ir viegli? Vai mīlēt ir patīkami? Vai mīlestībai ir jēga? Kāpēc iemīlējušos citi vērtē ar smaidu? Vai mīlestībai ir pareiza? Vai mīlestība ir saprotama? Vai Dieva mīlestību var salīdzināt ar cilvēku mīlestību? Vai kāds ir par jaunu lai mīlētu? Vai vecumdienām mīlestība nepiestāv? Vai mīlestībai ir mērs?

Šie un vēl daudzi citi jautājumi saistībā ar MĪLESTĪBU ir nodarbinājuši, nodarbina un nodarbinās cilvēku prātus visos laikos, visās pasaules malās, visos vecumos un visos apstākļos.

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka viņš devis savu viendzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa ev. 3:16) Dievs mīlestību ir cilvēkam uzdāvinājis kā vislielāko dāvanu – visās tās izpausmēs, veidos un nozīmēs. Vēl jo vairāk – Svētie Raksti atgādina, ka mīlestība ir pati galvenā! Dievs pat iedeva „jaunu bausli”, lai cilvēks mīlētu! Liekas, ka ir izdarīts viss, ir piepildīts. Mīļais cilvēk, mīli! Tā ir patiesa mīlestība – nevis, ka cilvēki pirmie iemīlēja Dievu, bet Viņš upurēja Savu Dēlu, lai paņemtu mūsu grēkus. Viņš parādīja MĪLESTĪBU.

Mīļie lasītāji, ja jūs tiešām ticat, ka Dievs tā izpaužas savā mīlestībā, mums patiešām jāmīl Dievu, mīlestības pirmsākumu, un vienam otru, vai ne tā?

Neviens Dievu nav redzējis, bet tik daudzi apgalvo, ka viņu mīl. Mēs redzam cilvēkus ik dienas, bet bieži ar saviem vārdiem un/vai rīcību parādam, ka nemīlam viņus, necienām, nicinām pat sev vistuvākos.

„Ja kāds saka: „es mīlu Dievu”, un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.” (Jāņa 1. vēstule 4:20)

Atļaujiet man pasapņot: ja mēs mīlētu kā Jēzus! Kā dzīve tad mainītos? Kā attiecības tad mainītos? Kā ģimenes tad mainītos? Kā draudzes tad mainītos? Vai tas vispār iespējams? Vai vērts pēc

tā tiekties? Vai tas ir tikai dažu cilvēku iedomu sapnis?

Dievs ir mīlestība. Vai mēs pilnībā saprotam Dievu? Vai mēs pilnībā saprotam mīlestību? Nē. Mēs varam tikai nojaust, kas ir Dievs, mēs varam tikai nojaust, kas ir mīlestība. Taču cilvēkam ir ļauts Dievu piedzīvot. Cilvēkam ir ļauts mīlestību piedzīvot, jo mīlestības pirmsākums ir Dievā, un cilvēks radīts Viņa līdzībā. Mīlestībai būtu jābūt vienam no visbiežāk lietotajiem ikdienas vārdiem: mūsu telefonsarunās, e-pastos, svētrunās, personīgās sarunās, publiskās sarunās, sabatskolas diskusijās, lūgšanās, darījumu sarunās, komisiju un komiteju sēdēs, sveiciens, attieksmē, rokas spiedienā, tajā, kā es savam vīram novēlu labunakti vai saku sievai labrīt.

Vai varat iedomāties pārmaiņu pasaulē, ja mēs mīlētu kā Jēzus? Vienkārši – kā Jēzus, bez saukļiem, bez lēmumiem, priekšrakstiem, reklāmām, paziņojumiem, solījumiem. Vienkārši – kā Jēzus – savus tuvākos, vistuvākos, nevēlamos, nemīlamos, „nepareizos”, „pareizos”, savējos, citādos un savādos. Vienkārši mīlētu. Nevajag taču nemaz daudz. Sākt ar vienu cilvēku, to, kurš vistuvāk: runāt viņa mīlestības valodā, saprast viņu, panākties pretī un neliegt mīlēt sevi.

Šajā gadā ģimenes kalpošanas nodaļai paredzēti semināri un pasākumi ar mērķi, kā pilnvērtīgāk un labāk kalpot Dievam un cilvēkiem. Ir plāni gan vietējo draudžu vidē, gan visas Latvijas mērogā. Sekojiet līdzī „Adventes Vēstu” reklāmām un paziņojumiem, kā arī interesējieties pie saviem draudžu mācītājiem.

Semināri Ģimenes kalpošanas nodaļu vadītājiem:

8. martā Cēsu draudzes dievnamā, Līgatnes ielā 1, no pl. 14.-19.00. Laipni aicināti visi Vidzemes un Latgales novadu draudžu Ģimenes kalpošanas no-

daļu vadītāji un šo draudžu mācītāji ar dzīvesbiedrēm.

22. novembrī Talsu draudzes dievnamā, Kolkasraga ielā 3, no pl. 14.00 – 19.00. Laipni aicināti visi Kurzemes un Zemgales novadu draudžu Ģimenes kalpošanas nodaļu vadītāji un šo draudžu mācītāji ar dzīvesbiedrēm.

Pasākumi Jums un Jūsu draugiem:

1) Ikgadējās „Pāru dienas” no 2.-4. maijam, Apšuciemā, viesnīcā „Arkadia”. Tēma: „Mīlestības gadalaiki.” Informācija un pieteikšanās: paru.nometne@gmail.com un www.paru.nometne.info

Pāru dienas notiks jau devīto gadu, tās tiek organizētas sadarbībā ar nodibinājumu „Vērtību tilts”. Šī ir iespēja bagātināt savu laulību un iepazīstināt ar kristīgo vērtību principiem laulībai un ģimenei savu radnieku, draugu un darba biedru ģimenes. Uz šī gada pāru dienām pieteikumi jau ir no pagājušā gada, vietu skaits ir ierobežots, lūdzu, savlaicīgi plānoiet savu dalību šajā pasākumā.

2) **Ģimeņu rallijs „Vērtību ceļš”** 29. jūnijā Cēsu apkārtnes novados. Informācija un pieteikšanās: paru.nometne@gmail.com un www.paru.nometne.info

Ģimeņu rallijs notiks pirmo gadu, tas tiek organizēts visu veidu ģimenēm (ģimenēm ar visa vecuma bērniem, daudzpaaudžu ģimenēm, ģimenēm ar māti un bērniem, ģimenēm ar tēvu un bērniem, vecvecākiem un mazbērniem, audžuģimenēm, draugu ģimenēm u.c.) ar mērķi pasniegt ģimeni kā vērtību un akcentēt kristīgās ģimenes vērtības, kvalitatīvi pavadot dienu mākslas, kultūrvēsturiskās, garīga rakstura, sporta, kulinārijas un citās aktivitātēs gan kā atsevišķai ģimenes ekipāžai, gan kopā līdzdarbojoties ar citām ģimenēm.

Uz sadarbību un tikšanos semināros un pasākumos ģimenēm!

*Ivo Roderts
Rīgas 1. draudzes
mācītājs*

Kāpēc vīrieši NEIET UZ BAZNĪCU?

Kā tas ir noticis, ka reliģiska kustība, ko uzsāka vīrietis, kurā vēsturiski jau no paša sākuma kā līderi ir dominējuši vīrieši un atsevišķas grupas joprojām cīnās pret vīriešu hegemonijas izbeigšanos, pēdējos 600 gadus Rietumu pasaulē dominē kā kustība ar absolūtu sieviešu vairākumu.

Atzīšos godīgi – es jūtos neveikli un pat nervozs sakarā ar šīs konkrētās tēmas (kas skar dažādus ar dzimumu saistītus jautājumus) pārdomām. Es zinu, ka saņemšu daudz dažādus pārmetumus no visām pusēm par izdarītajiem secinājumiem un vispārinājumiem. Tomēr Tev ir jāpiekrīt: problēma kā tāda pastāv – reliģiska kustība, ko uzsāka vīrietis, kur vēsturiski kā līderi visvairāk ir dominējuši vīrieši jau no paša sākuma, kurā dažas atsevišķas grupas joprojām cīnās pret vīriešu hegemonijas izbeigšanos, apmēram pēdējos 600 gadus (vismaz Rietumu pasaulē) dominē kā kustība ar

absolūtu sieviešu vairākumu. Es nevēlos apgalvot, ka tas ir slikti. Tomēr, lai kādus statistikas datus mēs apskatītu, lai kā arī grozītu un staipītu dažādus aspektus, visiem beigu beigās nākas atzīt – tas ir neapstrīdams fakts. Es pat iesaku to uztvert kā paradoks. No otras puses, tas ir ļoti dīvaini, ja mēs par to domājam citu reliģisku kustību kontekstā. Es nedomāju, ka kādā citā pasaules līmeņa reliģiskā kustībā būtu novērojama tāda paša parādība. Hinduisms, sikhisms, budisms, islāms – vīrieši tur visu kontrolē, un vīriešus šīs kustības uzrunā un piesaista. Kristietība ir izņēmums. Tātad ikvienam, kas vēlas vai ir

iesaistīts kristīgās kalpošanas jebkādā formā, ir šis fenomens jārisina vai vismaz ir jāņem to vērā.

Vispirms, šķiet, vajadzētu pieminēt faktoru, ko varētu saukt par kristīgās ticības “piedāvājumu”. Sākot ar pirmo gadsimtu un visu Romas impērijas teritoriju līdz pat mūsu dienām kristīgā ticība ir bijusi ļoti pievilcīga tiem, kas bija apspiesti, kas ar cerību ilgojās pēc atbrīvošanas. Lielākā daļa aprēķinu atklāj, ka visos laikos nesamērīgi liela daļa ieinteresēto ir starp nabadzīgajiem un zemākās šķiras cilvēkiem. (Lai gan pirmā gadsimta Korintas draudzē bija

arī daži bagāti cilvēki, tad skaidrs mājiens par to, ka tādu nav daudz, ir lasāms 1.Kor.1:26.) Nav šaubu, ka tieši sievietes daudz vairāk nekā vīrieši bija un ir ieinteresētas jautājumos par cerību, atbrīvošanu un dzimumu nediskriminēšanu. Arī vīriešiem var būt nepieciešamība pēc atbrīvošanās un cerības, tomēr ļoti bieži viņi nav gatavi to atzīt vai arī neredz iespēju to realizēt ar kristietības “piedāvājuma” palīdzību tādā veidā, kā to, šķiet, saskata sievietes.

Tomēr kristīgajai baznīcai pasaulē (īpaši Rietumu kultūrā) ir arī jāsastopas ar cita rakstura kultūras problēmām. Pirmkārt, vīrieši kā līderi kristietībā nav bijuši sabiedrību īsti iedvesmojošas personības. Vīrieši, kuri valkā zelta kruzuliem izšūtas kleitas, kuru stāja un žesti ir maigi un neizteiksmīgi, kuru runas maniere ir liriski poētiska; un savukārt sievietes, kuras apģērbā un stājā uzver vīrišķīgo,

pat Bernardam no Clairvauksas (*Bernard of Clairvaux* 1090–1153), kura draudzes-līgavas misticisma tēlam ir bijusi milzīga ietekme uz garīguma izpratni Rietumu kultūrā.

Arī tīri praktiskā līmenī pastāv vairāki aspekti, kas vīriešiem liek justies mazāk iekļautiem un gaidītiem tipiskā kristīgās baznīcas vidē nekā sievietēm. Kā to ar smaidu ir izteicis mācītājs Džons Līčs (*John Leach*) – vīriešu sastrādātie neveiklie pirksti netiek galā ar Bībeles vai dziesmu grāmatas smalkajām zīd papīra lapām. Lielākais vairums padomu par kristiešu mācekliību sagaida un pieprasa augstu verbālo izveicību, kura nepārprotami ir joma, kurā sievietes parasti ir veiklākas nekā vīrieši. Kristīgās baznīcas (it sevišķi mūsdienās) visbiežāk tiek rotātas ar pārsegumiem, galdautiem un kompozīcijām, kuras ir sieviešu veidotas, atzīmē Deivids Merovs (*David*

šus no dziedāšanas dievkalpojums...” (Diskutētāji meklēja atbildes uz jautājumu – kāpēc tad, kad draudze saskaras ar nezināmu dziesmu, sievietes mēģina dziedāt un vīrieši nē?) Es domāju, ka ļoti īsi un vienkāršoti varētu atbildēt tā – lai gan vīriešiem patīk risks un piedzīvojumi, tomēr viņiem nepatīk izskatīties kā neprasmī un muļķiem citu cilvēku priekšā (īpaši daudzo baznīcas apmeklētāju – sieviešu priekšā), mēģinot dziedāt kaut ko, ko viņi nezina un nemāk. Sievietes savukārt, pasmaidot par sevi vai draudzeni sev blakus, ir gatavas to pamēģināt ne tikai baznīcas solā, bet pat visas draudzes priekšā. (Protams, es atkal vispārinu!)

Tomēr nevar atstāt bez ievēribas, manuprāt, pašu svarīgāko jautājumu, kas attur vīriešus no baznīcas. Tas ir saistīts ar Dieva Vārda sludināšanu mūsu draudzēs. Lielākajā daļā gadījumu tiek

Ja vienīgais iemesls, kāpēc vajadzētu iet uz baznīcu, ir veidot attiecības, mums draudzēs arī turpmāk būs vairāk sieviešu nekā vīriešu.

rosina garīdzniekus sabiedrībā redzēt kā sava veida vidējo dzimumu. Tas tad arī nav tas, kas iedvesmotu vīriešus, īpaši fiziska darba jomās strādājošus vīriešus. Tu, protams, varētu iebilst, ka tā taču ir virspusēja un vizuāla gaumes un priekšstatu sfēra. Bet mūsdienu sabiedrību ļoti bieži valdošā popkultūra ir iemācījusi skatīties, vērtēt un pat domāt tieši šādā rakursā.

Vēl nopietnāku un dziļāku problēmu rada balstīšanās uz iespaidiem jautājumā par kristietības garīguma aspektu. Virspusēji vispārinot, šodienas kristietības reakcija uz ārējiem notikumiem ir pārdomas un pārrunas, nopūšanās un pat asaras nevis reaģēšana un konkrēta rīcība. Kad es satiekos un kontaktējos ar strādājošiem vīriešiem (business, būvniecība, lauksaimniecība, transports, poligrāfija u.c. nozares), tad lielākajā daļā gadījumu viņiem šāda veida domāšana un attieksme šķiet sveša, nesaprotama un sarežģīta. Problēma slēpjas tajā, kā mēs interpretējam mūsu attiecības ar Dievu. Leons Podls (*Leon Podles*) savā aizraujošajā grāmatā “Baznīcas impotence: kristietības feminizēšanās” (“The Church Impotent: the feminization of Christianity”) ļoti detalizēti pēta šo jautājumu, izsekojot šīs tēmas vēsturei līdz

Murrow) savā grāmatā “Kāpēc vīrieši neiet baznīcā”. Arī kalpošanas iespējas, kuras tiek pieprasītas vairumā baznīcu, atkal ir vērstas uz lietām un pienākumiem, kas tradicionāli ir bijuši sieviešu kompetence – sakārtot ziedus, pieskatīt un mācīt bērnus, izveidot apsveikuma kartiņas u.tml. Varbūt apsvērt iespēju uzstādīt jaunu projekcijas un skaņu sistēmu Tavā baznīcas ēkā ir tas, kas būtu nepieciešams ne tikai paša attēla vai skaņas dēļ, bet tāpēc, ka parasti tas izraisa īpašu vīriešu ieinteresētību.

Atziņš – viens no galvenajiem iemesliem, kas mani iedrošināja rakstīt par šo tematu, ir mana sajūsma par jau pieminēto Deivida Merova grāmatu, kā arī ļoti plašās diskusijas, kurās ir iespējams piedalīties viņa paša interneta blogā. Viena no plaši apspriestām tēmām tur ir par vīriešiem un dziedāšanu baznīcā. Jo vairāk mūzika attālinās no pazīstamas, ritmiskas un strukturētas dziesmas, kļūstot neprognozējami emocionāla un liriska, jo vairāk tā šķiet ļoti pievilcīga vairumam sieviešu, kamēr vīriešiem nav ne saprotama, ne pieņemama. Kādā no komentāriem varam pat lasīt (Jennie raksta): “To varētu nosaukt – “noslēpums, kā atturēt vīrie-

pieņemts, ka draudze ir priecīga ilgstoši sēdēt un pasīvi klausīties stundu garu teorētisku svētrunu. Mēs gandrīz vienmēr ignorējam patiesību, uz kuru norāda arī Merovs savā grāmatā nodaļā par zēniem un ticību. Vīriešiem lielākajā daļā gadījumu ir tuvāka kinestētiskās mācīšanās metode, viņi ir gatavi aktīvi iesaistīti mācībās. Ilgstoši, verbāli monologi lielākajā daļā gadījumu viņiem ir visnepieņemamākā lieta. Ievērojami palīdzoša ir prezentāciju, attēlu un video izmantošana sludināšanas laikā, jo vīrieši labāk atcerēsies to, ko viņi redz, nekā to, ko viņi lasa vai dzird. Īsa, skaidri strukturēta, spilgtiem piemēriem bagāta svētruna ir tas, ko vīrietis varēs vairāk vai mazāk uztvert un arī atcerēties.

Manuprāt, arī tas, kas tiek sludināts, ir ļoti svarīgi. Man ir aizdomas, ka vīriešus daudz vairāk uzrunā sludināšana par tīri vienkāršām un praktiskām lietām. Iespējams, tas arī ir iemesls, kāpēc mani pašu bērnībā un jaunībā īpaši aizrāva Vecās Derības stāsti par “varoņiem”. Lai arī apustuļa Pāvila konceptuāli sarežģītā teoloģija nemaz nelīdzinās liriskai poēzijai, tomēr arī šajā gadījumā mani novērojumi liecina, ka visbiežāk tikai ļoti izglītoti profesionāli kļūst patiesi aizrautīgi,

to klausoties. Tā mēs nonākam pie atskārmes pamatjautājuma par formas nozīmi mūsu sludinātajā teoloģijā. Lai paskaidrotu šo domu, es vēlos izmantot piemēru, kuru savā grāmatā ir iekļāvis arī Merovs.

Vīrieši labprāt skatās filmas – kurās varonis izglābj pasauli no ļaundariem pat bezcerīgās situācijās.

Sievietes skatās tikai tās filmas, – kurās sieviete atrod attiecības ar brīnišķīgu vīrieti.

Diemžēl lielākajā daļā gadījumu šodienas baznīcas sludinātais evaņģēlijs nav vairs par pasaules glābšanu bezcerīgā situācijā. Parasti tas ir par to, kā atrast laimīgas attiecības ar brīnišķīgo vīrieti Jēzu...

Ja vienīgais iemesls, kāpēc vajadzētu iet uz baznīcu, ir izveidot/turpināt attiecības, mums baznīcās arī turpmāk būs vairāk sieviešu nekā vīriešu.

Merova grāmata (kuru izlasīt es iesaku ikvienam – īpaši sievietēm), protams, nav “pravieša atklāsmē” – tur var atrast dažādus trūkumus, tomēr tā uzdod dažus svarīgus jautājumus, par kuriem

mums vajadzētu nopietni padomāt. Un ne tikai padomāt...

Visbeidzot, vēlos pievērst Tavu uzmanību jautājumam, kurš mani ir nodarbinājis ilgstoši. Es biju pārsteigts “atklāt”, ka viens no centrālajiem fragmentiem Vecajā Derībā – desmit baušļi (pareizāk “Desmit Vārdi”) – neietver rīkojumu/pavēli/aicinājumu “mīlēt Dievu”. Tas, ko mēs tur atrodam, ir norādījumi rīkoties (vai nerīkoties) noteiktā veidā noteiktā situācijā. Lai arī norādījums “mīlēt Dievu” 5Moz. 6:5 izmanto diezgan vispārīgu ebreju valodas vārdu ‘ahav’ (lai apzīmētu mīlestību), tomēr daudz biežāk citur Vecajā Derībā (piemēram, Hoz.6:6) tiek lietots diezgan atšķirīgs termins ‘hesed’. Visbiežāk tas tiek tulkots kā “uzticība”, un tas ietver daudz praktiskāku sajūtu – apņēmību turēties pie Dieva par spīti tam, kādas ir izredzes, par spīti tam, kas arī notiktu. Šī praktiskā pieeja ļoti uzskatāmi ir saklausāma veidā, kā Jēzus mācību apraksta Mateja evaņģēlijs. Tas man liek domāt – kādi gan varētu būt draudzes panākumi, ja mēs saprastu, centrētos

un sludinātu uzticību kā vienkāršu, praktisku mīlestības atsaukšanos Dievam (emocionālo sajūtu, nopūšanās, raudulīgu lūgšanu vietā). Kā mūsdienu vīrieši mūsdienu pasaule reaģētu?

Es esmu diezgan pārliecināts, ka daži, šo visu lasot, ir izteikuši neapmierinātības piezīmes par to, ka šie vispārinājumi ir absurdi. Varbūt arī Tu vēlies teikt – esmu sieviete/vīrietis... un es tā nedomāju! Bet šie vispārinājumi, protams, ir tikai vispārinājumi. Ir dažas lietas, kas, šķiet, darbojas labāk, ja runa ir par sievietēm, un ir citas lietas, kas, šķiet, strādā labāk, ja runa ir par vīriešiem.

Tomēr, domājot par mūsu baznīcas nākotni; domājot par Jēzus Kristus izteiktā Lielā Aicinājuma pamudinājumu sludināt evaņģēliju VISIEM (arī vīriešiem)... vai nevajadzētu ņemt vērā patiesību – ja mēs turpināsim tā, kā līdz šim, piesaistīt sievietes, tad arī vīrieši nenāks tāpat kā līdz šim. Bet, ja mēs piesaistītu vīriešu uzmanību vienkāršajam un praktiskajam evaņģēlijam... atnāktu visa ģimene...

Ejiet un dariet par MĀCEKĻIEM VĪRIEŠUS

Maina Roderte,
Rīgas 7. draudze

Manā redzes lokā nonāca grāmata „Kāpēc vīrieši neiet baznīcā”. Fakts, ka draudzēs sievietes skaitliski vienmēr ir vairāk, arī man ir licis uzdot jautājumu: „Kas vīriešus attur no ticības Dievam?” Tāpēc Deivida Merova grāmata mani ieinteresēja. Lasot uzzināju, ka autors ir veicis gadiem ilgu rūpīgu pētījumu un apsekojis visdažādākās draudzes: katoļu, pareizticīgo, protestantu, evaņģēliskās un vasarsvētku, bet sieviešu tajās vienmēr ir bijis vairāk nekā vīriešu.

Deivids Merovs jau pašā sākumā uzdod jautājumu: „Kāpēc Vīrieša (Jēzus) un Viņa mācekļu dibinātā ticība ir kļuvusi tik populāra sieviešu vidū, bet tik nepopulāra starp vīriešiem? Pirmā gadsimta draudze vīriešus pievilka kā magnēts. Jēzus pārliecinošais vadības stils, pilnī-

gā atklātība un drosmīgā rīcība saistīja vīrus. Pētera sprediķa rezultātā trīs tūkstoši vīru kļuva ticīgi.” Tālāk viņš saka, ka „Bībele neatklāj neko, kas ļautu domāt, ka sievietes ir tikumīgākas nekā vīrieši. Viņas ir tikpat uzņēmīgas pret grēku, Dieva noliegšanu, aizraušanos ar citām reliģijām un lepnumu kā vīrieši. Kāpēc tomēr draudze vairāk pievelk sievietes nekā vīriešus?”

Autora atbilde ir, ka „mūsdienu draudze ir izkopusi tādu subkultūru, kas atbaida vīriešus”. Tālāk viņš turpina, ka ne mazākā mērā nevēlas propagandēt kristietības veidu, kur vīrieši ir karaļi, bet sievietes bandinieki. Šādu modeli viņš nosauc par nebībelisku. Autors ļoti pārliecinoši paskaidro dzimumu būtības atšķirības. Vīrieši tiecas pēc rezultāta, viņi nebaidās riskēt, tos pie-

velk spēcīgi, izlēmīgi vadītāji, mācītāji ar gana sirdi un cīnītāja garu, kas iziet cīņā pārveidot pasauli. Sievietes interesē sociālā labklājība, laipnība, pieklājība, tolerance un tiesības. Viņa piedāvātais risinājums ir „līdzsvarota pieeja: tāda mācība, norises un iespējas, kas draudzē ļauj izpausties gan vīrišķajam, gan sievišķajam garam”.

„Es uzskatu, ka sievietēm ir izšķiroša nozīme tajā, lai baznīca atgūtu vīriešus. Tā kā sievietes veido baznīcas apmeklētāju vairākumu, dominē draudzes vadībā un dažādās kalpošanas jomās, tad viņām ir liela ietekme draudzē (pat ja tā ir neapzināta). Sievietēm ir jāpazemojas, jālūdz Dievs un jāļauj vīriešiem sākt vadīt draudzi uz piedzīvojumu pilnu nākotni. Uz priekšu riskantos „mēs tā vēl nekad neesam darījuši” piedzīvojumos!”

„Sievietes, jūs varat vai nu ļauties šim piedzīvojumam, vai arī palikt pie drošā, paredzamā, pārbaudītā un pareizā. Vai jūs ļausiet vīriešiem riskēt, ilgoties pēc lielām lietām un šķērsot ierastības robežas jūsu draudzē? Dievs radījis vīriešus piedzīvojumiem, sasniegumiem un grūtībām. Ja viņi tos neatrod draudzē, tad meklē citur. Vīrišķajam garam piemīt dzīvinošs spēks, kura mūsdienu baznīcā trūkst. Draudzēm ir vajadzīgs šis vīrišķais spēks, cildenums un izlēmība.”

„Lai draudze piesaistītu vīrus, tai ir jāiemācās nepārprotami aicināt cilvēkus sekot Kristum. Bet sekošana Jēzum liek no jauna atklāt, kas īsti ir mācekļība. Par mācekļību jeb mācekļu veidošanu mūsdienu kristiešiem ir neskaidrs priekšstats. Mācekļība ir, kad cilvēki cits citam palīdz sasniegt garīgu briedumu Kristū. Bībele apgalvo, ka vīrs trin vīru.”

„Kristus neizdalīja studiju materiālus, bet uzskatāmi parādīja, kāda dzīve Die-

va valstība ir aizstājušas ar sievišķāko Dieva ģimene. Jēzus nekad nav lietojis šādu apzīmējumu. Tomēr mēs dodam priekšroku tam, jo sievietēm tas vairāk iet pie sirds.”

„Mūsdienu draudzēs aizgūtnēm tiek lietots vārds attiecības. Evaņģēliskās draudzes bieži aicina cilvēkus izveidot personiskas attiecības ar Jēzu Kristu. Svētajos Rakstos nav aicinājuma veidot attiecības ar Dievu vai ar Jēzu. Tomēr tas ir kļuvis par vispopulārāko kristīgās dzīves apzīmējumu! Kāpēc? Tāpēc, ka tas evaņģēliju izsaka atbilstoši sievietes dziļākajām alkām, proti, personiskām attiecībām ar vīrieti, kas viņu mīl bez nosacījumiem.

Jo vairāk kristietība tiks attēlota kā kaislīgas, intīmas un vaigu skūpstošas attiecības, jo lielāku nemieru tas vīriešos viesīs.”

„Vīriešiem ir jāsaprot, ka cīņa ir nopietna, ka viņiem ir jāiet pret reālu ienaidnieku, kas grib viņus iznīcināt,”

viņam ir jādzied šādas dziesmas. Viņš mēģina izteikt savu mīlestību Jēzum, lietojot vārdus, kurus neviens vīrietis neuzdrošinātos teikt otram vīrietim, piedevām vēl tādas mūzikas pavadībā, kas līdzinās tām mīlas dziesmām, ko klausās sievietes.”

„Ir pienācis laiks panākt līdzsvaru starp mīlnieku Jēzu un cīnītāju Kristu. Ja vīri ir nedzīvi, draudze ir mirusi,” tā raksta D. Merovs.

Bet arī E. Vaita izsakās līdzīgi: „Kristīgā dzīve ir kaut kas vairāk nekā daudzi to ir iedomājušies. Tā nesastāv tikai no maiguma, pacietības, lēnprātības un laipnības. Šīs pievilcīgās īpašības ir svarīgas, bet nepieciešama ir arī drosme, spēks, enerģija, neatlaidība. Aktīvie tikumi jāattīsta tikpat labi kā pasīvie. Kristietim, esot vienmēr gatavam dot mierīgu atbildi, kas klusina dusmas, jāprot ar varoņa drosmi pretoties ļaunumam. Līdz ar mīlestību, kas panes visu, viņam vajadzīgs stiprs raksturs, kas viņa iespaidu darītu

Mūsdienu kristieši ir pārveidojuši seno laiku tradīciju: tagad ticības sargi ir sievietes, kuras nodod to nākamajai paaudzei, bet vīrieši koncentrējas uz dzīves laicīgajiem aspektiem.

vam ir patīkama. Viņa piemērs izveidoja vienpadsmit vīrus, kas satricināja pasauli. Vīrieši mācās no piemēra. Viņi nenobriedīs Kristū, ja draudze no jauna neatklās īstu mācekļību.”

Vēl Deivids citē kādas antropoloģes atklājumu, ka „tūkstošiem gadu vīrieši visās pasaules sabiedrībās ir vadījuši ģimenes reliģisko dzīvi. Vīriešu svēts uzdevums bija nodot ticību nākamajām paaudzēm. Bet mūsdienu kristieši ir pārveidojuši šo seno laiku tradīciju: tagad ticības sargi ir sievietes, kuras nodod to nākamajai paaudzei, bet vīrieši koncentrējas uz dzīves laicīgajiem aspektiem. Tā kristietībai ir slikta ziņa. Garīgajos jautājumos sabiedrība vienmēr ir sekojusi vīriešu vadībai. Mūsdienu vīrieši ir koncentrējušies uz pasaulīgām lietām, tāpēc arī civilizācija pakāpeniski pievēršas tām. Ja kristīgā draudze neiesaistīs savā darbā vīriešus, tās ietekme turpinās mazināties”.

Man pats būtiskākais atklājums bija tas, kā vīrišķīgā gara trūkums draudzē iespaido teoloģiju. Minēšu dažus grāmatā minētos piemērus:

„Jēzus pastāvīgi runāja par Dieva valstību. Vīrieši ir valstības celtnieki. Bet daudzas draudzes vīrišķo terminu Die-

bet tālāk autors ir spiests secināt, ka, „runājot par garīgo cīņu, sātans ir pazudis no daudzu draudžu mācības.”

Ja draudzēs trūkst izaugsmei nepieciešamo īpašību līdzsvars, tas var spēcīgi ietekmēt un izkropļot priekšstatu par Jēzus personību. Kā tas notiek? Un autoram ir ko sacīt.

1865. gadā ir sarakstīta dziesma „Kristus kareivji”-

„Kristus karotāji, cīņā iziesim,

Lai pēc svētās cīņas mieru iegūtu.

Kristus Valdnieks pats mums priekšgalā, Uzvara ir droša Viņa vadībā.”

Vairums draudžu šo dziesmu uzskata par vecmodīgu, un tām nav pieņemams Kristus ar zobenu, kāds attēlots Atklāsmes grāmatas 19. nod. 15. pantā. Viņiem Kristus ir nolicis savu zobenu un noplūcis margrietiņu. Viņš vairs nav kareivis, bet kļuvis par mīlnieku. Slavēšanas un pielūgsmes dziesmas ir tikai veicinājušas šo tendenci. Daudzu dziesmu vārdi ir nepārprotami romantiski:

„Spied mani pie savas krūts, lai mīlestībā ieskauts es. Velc mani sev tuvāk, tuvāk pie savas krūts.”

„Padomājiet, kādi mentāli prāta vingrojumi notiek vīrieša zemapziņā, kad

par patiesu spēku uz labu.”

Viņa neliek uzsvaru uz skaitlisko līdzsvaru, bet gan, ka ikvienam, kā vīrietim tā sievietei, jāattīsta gan pasīvie, gan aktīvie tikumi. Jo Jēzus Kristus ir visdrosmīgākais, vismīlošākais un vislīdzsvarotākais cilvēks, kāds jebkad dzīvojis uz zemes.

Draudzei paveras plašs un piemirsts darba lauks. Nevajadzētu nostiprināt draudzes sistēmu tajā virzienā, kas vēl vairāk sagrautu sievišķā un vīrišķā gara līdzsvaru tajā. Mums šajā virzienā nevajadzētu kopēt politikus, kas savu nevērēšanos strādāt, lai būtu rezultāts, cenšas noslēpt zem strukturālām reformām.

Kādu laiku atpakaļ lasīju, par notikumu vienā no Āfrikas valstīm, kur plosījās pilsoņu karš. Šajā nemierīgajā rajonā atradās adventistu meiteņu vidusskola. Reiz naktī skolā vēlējās iekļūt bruņoti karavīri. Tiem pretī izgāja direktors. Viņu nošāva, bet vīri aizgāja, un meitenes tika paglābtas no vardarbības un pazemojumiem. Lūk, tā ir draudzei tik vajadzīgā varoņa drosme un ticības spēks. Lūgsim, cerēsim un ticēsim, ka brāļi vadošos amatos sapratīs, ka frontes pirmās līnijas ir piemērotākas viņiem nevis sievietēm un bērniem.

Intervēja
Inguna Ievīte -
Andersone

CANTAMUS GLORIA DEI

/ latv.: Dziediet Dievam godu/

Kamerkoris Cantamus daudzus gadus ir viens no spēcīgākajiem muzikālajiem sastāviem, kurā apvienojas mūziķi un dziedātāji no visas Latvijas. Vislielāko klausītāju atsaucību iemantojuši kora veidotie labdarības koncerti. Cantamus vadītāja Ļena Zaķe kopā ar visu savu ģimeni gadu no gada iegulda daudz sava brīvā laika, lai veidotu arvien jaunas programmas. Šogad aprīlī Cantamus atzīmēs 25 gadu pastāvēšanu, un Adventes Vēstis aicināja uz sarunu diriģenti Ļenu Zaķi.

Pastāsti, lūdzu, mazliet par savu bērnību!

Esmu dzimusi Ukrainā. Ģimenē esam četri bērni: brālis un trīs māsas – Jurijs, es, Ļuba un Nataša. Tēvs bija mācītājs, tādēļ bieži nācās mainīt dzīvesvietu dažādās Ukrainas pilsētās. Bez mācītāja darba tēvs strādāja arī kā fotogrāfs, un mēs, vecākie bērni un mamma, viņam palī-dzējām, iekrāsojot bildes. Fotogrāfijas ienesa ģimenei kaut kādu papildus naudiņu. Mamma bija mājsaimniece, audzināja bērnus, bet draudzē diriģēja kori, kā arī ļoti skaisti dziedāja. Arī tēvam bija laba balss. Tēvam ļoti patika arī makšķerēt, un bērnībā agrajos rītos viņš ņēma mani līdz. No tā laika man joprojām patīk ūdeņi. Es varēju stundām skatīties uz jūru. Tur, no kurienes es nāku, vienmēr kāds pie kāda brauca ciemos, vienmēr bija kustība, sarunas, šeit Latvijā man tā pietrūkst.

Kā tu nonāci līdz mūzikai un kora diriģēšanai?

Es mūziku mācījos un muzicēju jau kopš bērnības. Draudzē

es dziedāju, pusaudžu vecumā mācījos spēlēt klasisko ģitāru un blokflautu. Tieši kora diriģēšanā iespaidojos no Elitas Sokolovskas. Mēs ilgu laiku dzīvojām kopā vienā pilsētā, un mūsu ģimenes draudzējās. Koris viņas vadībā skanēja citādāk. Kora mūzika tajā laikā bija galvenais draudzes muzikālās kalpošanas veids. Es nolēmu studēt kora diriģēšanu. Padomju gados nebija viegli studēt. Iesniedzu dokumentus, nokārtoju iestājek sāmenus un gaidīju atbildes vēstuli, vai tikšu uzņemta. Kad atnāca vēstule ar pozitīvu atbildi, lasīju to kādas piecas dienas, līdz pilnībā noticēju, ka tiešām esmu uzņemta.

Kā tu no Ukrainas nokļuvi Latvijā?

Man piedāvāja braukt uz Latviju diriģēt krievu draudzes kori. Tikko biju pabeigusi studijas, tas bija 1986. gadā, un man bija interese sākt darboties. Es nezināju, kas ir Latvija. Sākumā bija doma pastrādāt tikai dažus mēnešus, bet viss

ievilkās. Bija ļoti grūti prom no mājām, uzsākt jaunu dzīvi, kad nav naudas un nav īsti kur dzīvot.

Šeit tu arī iepazīnies ar savu vīru Andri.

Jā, pēc diviem Latvijā pavadītiem gadiem notika sanāksme par draudzes dziesmu grāmatas „Jaunās kokļu skaņas” izdošanu. Bija sabraukuši dažādi diriģenti un mūziķi. Es biju uzaicināta kā jaunākais diriģents. Mani palūdza aizbraukt uz lidostu pretī kādam diriģentam no Kijevas. Braucu Andra mašīnā. Nākamreiz satikāties kādās kāzās, tad vēl citos muzikālos pasākumos, un 1989. gadā jau apprecējāmies. Šogad būs 25 gadi kopš esam kopā.

Jums ir divas muzikālas meitas Santa un Stella, kuras arī ļoti aktīvi uzstājas. Pastāsti mazliet par viņām!

Patiesībā gan mani, gan Andra radi ir ļoti muzikāli. Varbūt tāpēc meitām tas jau ir asinīs. Mūsu vecākā meita Santa jau divos gados varēja nodziedāt intervālus. Viņa skatījās, kā vectētiņš Modris muzicē, un triju gadu vecumā piesēdās pie klavierēm, lai improvizētu savus „skaņdarbus” – svarīgi bija, lai notis ir priekšā. Jau no bērnības viņa kopā ar mums piedalījās dažādos muzikālos pasākumos. Kad Santa paaugās, nolēmām, ka sūtīsim viņu Emīla Dārziņa mūzikas skolā. Šajā skolā bija pirmsskolas sagatavošanas programma, tikai vēlāk sapratām cik grūtas ir mācības šajā skolā. Šobrīd Santa mācās Mūzikas akadēmijā kompozīcijas un pianistu klasē. Ar jaunāko meitu Stellu bija citādi. Viņa maz un ne visai precīzi dziedāja, tomēr visu laiku atdarināja vijoles spēli uz tenisa raketes. Mēs neuztvērām to nopietni, bet ērtības labad arī viņu vedām uz Emīla Dārziņa skolas sagatavošanas klasi. Kad viņa daudzkārt uzstāja, ka spēlējot vijoli, mēs nolēmām aizvest viņu pie skolotājas. Jau pēc dažām mācību stundām skolotāja pateica, ka Stellai noteikti jāturpina spēlēt vijoli. Šobrīd viņa jau ir pabeigusi skolu un iestājusies Amsterdamas Mūzikas akadēmijā.

Mani bērni un viss, kas saistīts ar viņu audzināšanu un skološanu manā dzīvē, ir pats svarīgākais. Daudz esmu sēdējusi viņiem blakus un palīdzējusi mācībās. Pirmajās klasītēs pat skolas vadībai izlūdzos atļauju dzīvot kopā ar bērniem E. Dārziņa vidusskolas kopmītnēs. Palīdzēju saviem bērniem un arī citiem jaunāko klašu skolēniem mācīties solfedžo.

Kā tika izveidots koris *Cantamus*?

Kad devos uz Latviju, lūgšanā Dievam izteicu savu kluso sapni par jauniešu kori. Mani ļoti iedvesmoja koris „Ave sol”, ko pirmo reizi dzirdēju Ukrainā. Vēlējos darboties ar jauniešiem, kuri grib dziedāt, jo latviskais kora skanējums ir pavisam atšķirīgs no man jau zināmā, fundamentālā, slāviskā skanējuma.

Pirms šis sapnis īstenojās, mēs kopā ar Pārslu (Andra māsu) dziedājām duetu. Vēlāk kopā ar Modri un Andri muzicējām dažādos pasākumos ārpus draudzes. Tajā laikā garīgā mūzikas pasākumos bija liels retums. Pēc kāda laika kopā ar Dzintaru un Ziedoni Geidēm un Pārslu Zaķi izveidojām kvartetu. Bija daudz mēģinājumu, daudzas uzstāšanās. Kad sākām veidot kori, es vēl nepazinu latviešu jauniešus, tādēļ kopā ar Dzintaru sākām meklēt tos, kuri vēlētos dziedāt. Vispirms bija jauktais krievu- latviešu sastāvs, kas vēlāk pārveidojās par latviešu kori.

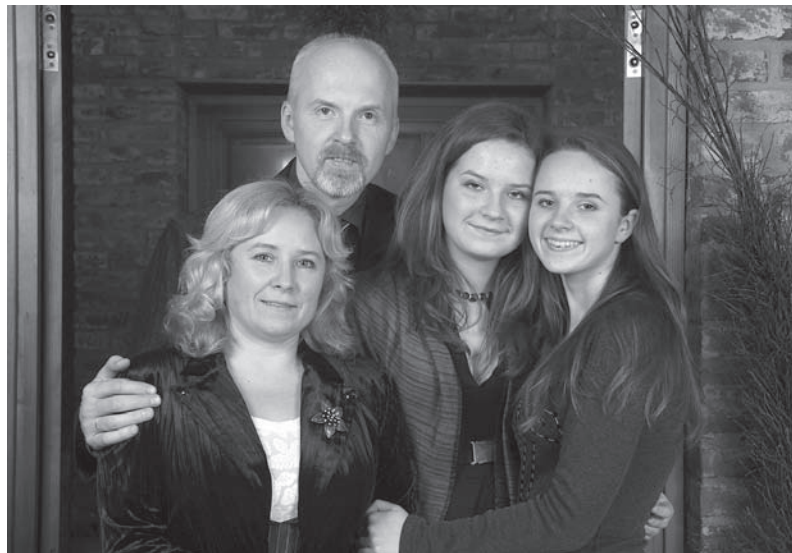
Lūk, koris ir, es atnāku uz pirmo mēģinājumu. Visi uz mani skatās un nevar saprast, ko gaidīt no ukraiņu diriģentes. Ne es mācēju latviešu valodu, ne koris zināja krievu valodu.

Pārsla iemācīja dažus svarīgākos vārdus un izteicienus, ko lietot diriģējot. Būtībā es vadījos tikai pēc skanējuma. Pieņāca brīdis, kad korim bija jāizdomā nosaukums. Mums ļoti palīdzēja mācītājs Īzaks Kleimanis, kurš piedāvāja vairākus variantus latīņu valodā. Izvēlējamies *Cantamus*, kas nozīmē „Mēs dziedam”.

Koris tika izveidots ar mērķi meklēt jaunas iespējas mūzikā un evaņģelizācijā, tajā skaitā sniedzot garīgus koncertus ārpus draudzes. Esam snieguši koncertus Igaunijā un Krievijā. Sniedzām koncertus Maskavā, Zaļoskā un Tulā, kur mūs ierakstīja radio un televīzija. Ļoti daudz koncertu ir bijuši dažādās Latvijas pilsētās. Šogad *Cantamus* atzīmēs 25 gadu jubileju, un man ir liels prieks, ka korī joprojām dzied cilvēki no pašiem pirmsākumiem, kā arī jaunā *Cantamus* paaudze.

Varbūt vari atsaukt atmiņā no kora pirmsākumiem kādus spilgtākos notikumus kopā ar *Cantamus*?

Varu teikt, ka es apzināti cenšos nekoncentrēties uz paveikto. Es dzīvoju šim laikam, kurā top pasākums. Vēlāk izdaru īsus secinājumus un cenšos aizmirst, lai meklētu iespējas realizēt jaunas idejas.

Viens no spilgtākajiem notikumiem varētu būt deviņdesmito gadu sākumā, kad Latvijas Televīzija sāka translēt pārraides no baznīcām. Bija viena no pirmajām reizēm, kad Latvijas TV ierakstīja adventistu dievkalpojumu un mūs uzaicināja dziedāt. Televīzijas režisorei iepatīkās mūsu sniegums, un viņa mūs uzaicināja uz studiju veidot ierakstu TV fondam. Tas bija 1994. gada sākums. Ieraksts notika divos posmos, pirmajā reizē bija skaņas ieraksts Zaķusalas studijā, otrajā – video ieraksts 1. draudzes zālē, Baznīcas ielā. Tas bija grūts, bet radošs darbs. Vēl ilgi, laiku pa laikam, šo ierakstu demonstrēja Latvijas TV.

Kā tu veido programmu un izvēlies kora repertuāru?

Es domāju, ka dažreiz mūzika spēj pateikt vairāk nekā svētruna. Skaņu pasaule spēj radīt katram savu, īpašu sajūtu par Dievu. Tā arī mūzika ar dziļu satura vārdiem liek cilvēkam domāt par sevi un to, kas notiek apkārt. Mūzikai un tekstam ir jābūt emocionāli dziļam, kas aizsniedz cilvēka dvēseli. Tādēļ kora repertuāra izvēlei es veltu ļoti daudz laika.

Viss sākas ar dziesmu izvēli. Dziesmas var būt a capella (bez pavadījuma) vai ar pavadījumu. Jādomā, kādam jābūt kora sastāvam, par skaņdarbu secību un attīstību, lai programma

būtu baudāma un interesanta. Tikpat svarīgi ir pievērst uzmanību, kādā zālē notiks koncerts un kāda būs auditorija. Vienmēr jādoma par to, lai mūsu vēsts būtu saprotama ikvienam cilvēkam, arī tādiem, kas ir atnākuši pirmoreiz. Visbeidzot jādoma, kā visu apskaņot, kāda būs nepieciešamā aparatūra un kur to ņemt, kā visu vizuāli noformēt un citas lietas.

Pēdējam labdarības koncertam, kas notika Universitātes Lieļajā Aulā, dziesmas un prog-rammu gatavoju vismaz deviņus mēnešus. Pati meklēju dziesmas, dziedāju tās, izspēlēju un domāju, kā tās iederēsies pasākumā. Piemēram, dziesma „Skan tur dziesma debesīs” eksistē ļoti daudzos variantos, bet es meklēju kaut ko svaigu un pacilājošu, lai jau visiem zināmā melodija radītu jaunu sajūsmu. Ceru, kas tas izdevās.

Šķiet, ka tieši pēdējo gadu koncerti gan Ziemassvētkos, gan Liendienās ir bijuši sevišķi spilgti. Koris uzstājās kopā ar orķestri, kā arī ir izveidojusies veiksmīga sadarbība ar labdarības organizāciju Ziedot.lv.

Jā, saistīt mūziku ar labdarību nolēmu apmēram pirms četriem gadiem. Organizācija Ziedot.lv jau bija ļoti pazīstama, kurai varēja uzticēties, un tādēļ mēģināju uzsākt ar viņiem sadarbību. Sākumā Ziedot.lv bija tādi kā atturīgi, īpaši, kad koncerti tika rīkoti draudzes telpās. Taču jau trešajā gadā, kad veidojām koncertu Ave Sol zālē, varēja just, ka sadarbība ir kļuvusi atraisītāka, ka viņi saprot mūsu ideju rīkot šādus pasākumus. Šobrīd jau esam ar pārstāvjiem kā ļoti draugi. Novembrī mūs uzaicināja uz Ziedot.lv 10 gadu jubilejas pasākumu. Koris gan nav reģistrēts kā juridiska persona, tāpēc Ziedot.lv sadarbības partneru sarakstā esam minēti kā „Adventistu Rīgas 1. draudze”. Es domāju, ka mums kā kristiešiem ir jābūt pirmajiem, kas nodarbojas ar labdarību. Ir jāizmanto katra iespēja nest Dieva un draudzes vārdu pasaulē.

Mūsu muzikantu pulciņu mēs papildinājām ar Santas draugiem un paziņām no Mūzikas akadēmijas un E. Dārziņa skolas, līdz izveidojās labs orķestris. Orķestra savākšana ir pilnībā Santas darbs. Es viņai iedodu partitūru, un viņa sarunā mūziķus. Bija patīkami vērot, kā pieaicinātie jaunieši veiksmīgi iekļāvās mūsu sabiedrībā. Man ir prieks, ka jau pēc pirmajiem koncertiem vairāki mūziķi izteica gatavību

piedalīties arī citos labdarības pasākumos.

Universitātes Aula koncerts bija veidots kā misijas projekts. Gatavošanās bija ļoti saspringta. Koncerta organizēšanu atbalstīja arī dažādi uzņēmumi, kuri dāvināja gan lielu egli zāles dekorēšanai, gan izgatavoja bez atlīdzības egles statīvu, gan video projektoru izīrēja bez maksas (tas būtu maksājis vairākus simtus), kā arī zāle tika piešķirta bez maksas. Patiesībā ar zāles īri piedzīvojām sevišķu Dieva vadību. Sākotnēji, uzzinot, ka koncerts būs labdarības pasākums, Latvijas Universitāte bez maksas ļāva zāli izmantot tikai koncertam, bet par ģenerālmēģinājumu iepriekšējā dienā tomēr prasīja pilnu samaksu. Mēs to nevarējām atļauties un jau noskaņojāmies, ka nāksies uzstāties bez mēģinājuma. Tad pēkšņi nāca ziņa, ka arī mēģinājums tiek atļauts bez maksas, un tehnikos darbiniekus ielaida vēl pirms mēģinājuma.

Šādi lieli koncerti prasa milzīgu piepūli. To pat ir grūti izstāstīt.

Gribu pateikt ļoti lielu paldies savam vīram Andrim, kurš vienmēr ir mani atbalstījis gan emocionāli, gan fiziski: brauc visur līdzī, ved visu, kas nepieciešams telpu dekorācijām, pusdienu galdiem, apskaņo, raksta datorā tekstus un daudz, daudz citu. Bez viņa es nespētu izdarīt to, kas līdz šim ir paveikts. Īpašu paldies vēlos pateikt arī visiem Cantamus dalībniekiem, kas tik daudz ir upurējuši savu laiku un spēkus. Katram no tiem ir bijusi ļoti svarīga, nenovērtējama loma rezultāta radīšanā. Es vēroju, kā Dievs ir parūpējies, ka korī ir visu nepieciešamo specialitāšu pārstāvji.

Varbūt noslēgumā vēl dažus vārdus par nākotnes plāniem?

Šajā laikā ir ļoti grūti sakomplektēt kori pasākumiem gan finansu dēļ, jo dalībnieki nedzīvo Rīgā un ir iesaistīti kalpošanās savās draudzēs, gan tādēļ, ka daudzi ir ģimenes cilvēki. Ja izdosies, tad aprīlī veidosim 25 gadu jubilejas koncertu. Esam saņēmuši uzaicinājumus no draudzēm Ukrainā un Baltkrievijā. Aprīlī Minskā būs starptautiskais adventistu koru festivāls, kurā esam uzaicināti piedalīties. Vērosim, kā Dievs vadīs. Ja Dievs dos, tad tiksimies ne vienā vien pasākumā, līdz visi dziedāsim Vislielākajā Koncertā...

NO MŪŽA IESLODZĪJUMA RAKSTĪTAIS...

Pirms dažiem gadiem Latviju pāršalca ziņa par nežēlīgiem noziegumiem, kad par vairāku cilvēku, tajā skaitā sava bērna noslepkavošanu tika apcietināts Ivars Grantiņš. Prese viņu iesauca par Ceraukstes maniaku. Žurnālisti rūpīgi sekoja līdzi tiesas procesam. Viņam piesprieda mūža ieslodzījumu. Bet pēdējā ziņa bija par to, ka Ivars Grantiņš cietumā sācis lasīt Bībeli. Ir jau pagājuši daži gadi kopš adventistu mācītājs un kapelāns Ričards Krieviņš viņu kristīja. Šo liecību Ivars Grantiņš atsūtījis no ieslodzījuma vietas.

“Mana liecība, kā mana dzīve izmainījās pēc 2010. gada 20. decembra, kad tiku kristīts Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.

Mani Dievs likteņa varā nepameta, sūtīdams savus glābējus. Pateicoties mācītājam Ričardam Krieviņam, kurš mani kristīja, Viņš deva man iespēju un atveda kristieti Andri, kurš ar mani runāja un man prasīja, vai vēlos no draudzes ar ticības brāli sarakstīties. Es piekritu, un man pēc kāda laika atnāca vēstule. Es pēc tam atbildēju, un tā sākās mana sarakste caur vēstulēm. Pagāja laiks, un sākās mana īsā satikšanās jau ar šo ticības brāli, kurš veltīja savu laiku, atbraucot uz tikšanos.

Protams, tas vēl turpinās, un sāk rasties jauni ticības brāļi, kuri vēlas braukt uz tikšanos un vairāk runāt par Dieva Vārdu, kas man palīdz. Pateicoties Dievam, es atbrīvojos no nikotīna atkarības, kurā pirms šīm kristībām biju iekritis, bet tagad es esmu atbrīvojies. Tāpat negatīvus vārdus nelietoju, bet uzvedos godīgi, esmu pievērsies Bībeles lasīšanai, ko neesmu nekad darījis. Man Bībele ir pati galvenā sastāvdaļa manā dzīvē,

jo tur var daudz laba uzzināt, un ar to mana dzīve sāk kļūt labāka un vieglāka.

Tāpat zinu, ka Dievs mani nepametīs, un būšu glābts no grēka, jo savā sirdī ielaidu Jēzu Kristu kā savu Glābēju un Pestītāju un nožēloju Dieva priekšā savus grēkus, un zinu, ka man ir piedoti grēki agrākie, tie ir palikuši pagātnē tālā. Tagad dzīvoju kopā ar Dievu katru dienu un nakti.

Ka ar mani nav noticis nekas slikts, tas ir Dieva gods, jo Dievam ir plāni manā dzīvē turpmāk uz priekšu nolikti, un cerība ir uz brīvību man tikt. Protams, es tagad iešu Dieva ceļus un ļaunu vairs nedarīšu nevienam, jo Dievs mani turpina mācīt savādāk dzīvot, vairāk iet pa Dieva ceļiem.

Man ir jāpiemin šajā liecībā šādas personas, kuras man palīdzēja izmainīt attieksmi un dzīvot citādu šo dzīvi. Liela pateicība man jāpasaka Ričardam Krieviņam, mācītājam, ticības brāļiem Andrim Reigosam, Dāvidam Stīlim, Ingusam Kurtišam, Dailim Egliņam, kapelānam Jānim Tautvaitim, Andrim Rolovam, ticībās māsām un brāļiem, un citiem kristiešiem. Bet vislielākais paldies Ričardam Krieviņam, ka mani nenoraidīja un palīdzēja atrast citu ceļu iet. Protams, man liels prieks no Ričarda Krieviņa saņemt „Adventes Vēstis” žurnālu, kad atnes man to palasīt. Bet visvairāk man ir pirmdienas labākās, kad gaidu atnākam Ričardu Krieviņu, kas man labu kaut ko pastāstīs un pamācīs, kā tālāk rīkoties.

Novēlu visām šajā liecībā pieminētām personām stipru veselību, sapratni, izturību, možu garastāvokli un Dieva svētības! Lai Dievs sargā!

*Ar cieņu, ticības brālis Jēzū Kristū
Ivars Grantiņš*

DIEVS IKDIENĀ

jeb 2 mazas liecības

Scolas teritorijā vasaras atpūtas nometnes laikā skolēni pastaigājas, spēlē spēles... Pēkšņi skolotāja pamana, ka nav viena skolēna (ar garīgas attīstības traucējumiem)! Skolēna atrašanās vietu grūti prognozēt. Par ziņu arī pārējie skolēni satraucas. Tad kāds saka “Lūgsim!” Lūgšanā pievienojas arī citi. Pēc neilga laika - nāk pazudušais! Pats!

Tiku uzaicināta doties atpūtas ceļojumā uz 5 dienām ar citu konfesiju kristiešiem uz Zako-pani, kalniem. Iepazinos ar ceļojuma maršrutu. Mani skumdināja ceļojuma programmas pasākums sestdien – pastaiga pa pilsētu (no rīta). Zinu, ka pastāvēs kārdinājums ko nopirkt savējiem. Zinu, ka sabatā iegādātais nenāk par svētību – drīzāk vēl ko zaudē. Es pazīstu žēlastības, mīlestības Dievu un ticu, ka Viņš ir klātesošs vienmēr.

Tā piektdien dodamies, lai paceltos kalnos. Bet tas nav iespējams – ir ļoti karsts laiks (ap +29, 30 grādiem) un ļoti liela rinda, lai tiktu uz pacēlāju un nonāktu augstu kalnos. Tad ekskursijas vadītājs pēkšņi paziņo, ka samainām piektdienas ekskursijas programmu un šodien ejam ekskursijā pa pilsētu, bet sestdien agri ceļamies, lai dotos kalnos, tad braucam ar plostiem pa upi, pēc tam uz 13. gs. celtu baznīcu! SABATA KUNGS! VIŅŠ iet pa priekšu! PATS nokārto! UZTICIES ARĪ TU!

Inta no Olaines draudzes

Marks Finlijs
Ģenerālkonferences
evanģelizācijas viceprezidents

Meklējot dziļāku GARĪGUMU

Kad Dievs radīja cilvēku, Viņš sacīja: „Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības.” (1.Mozus 1:26) Būt radītam pēc Dieva tēla nozīmē spēju domāt un izdarīt morālas izvēles.

Mēs izmantojam prātu, lai veidotu attiecības ar Dievu. Vecās Derības pravietis Jesaja izsaka šo domu, atkārtojot Dieva aicinājumu: „Nāciet, spriedīsim kopīgi! (Jesajas 1:18 NKJV) Apustulis Pāvils piebilst: „Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” (Romiešiem 12:2)

Kad mēs, lūdzot un studējot Dieva Vārdu, atrodamies Viņa tuvumā, Svētais Gars pārveido mūsu domāšanu. Pārveidotas domas ved pie pārveidotas izturēšanās. Grāmatā „Lielā cīņa” nodaļā „Spiritisms” Elena Vaita raksta: „Tā bezgalīgā Dieva taisnības un pilnības vietā (...) sātans ir nolīcis

paša cilvēka grēcīgo, maldīgo dabu.” Un turpat tālāk viņa secina: „Kā intelektuālo, tā garīgo dabu pārvalda likums, ka mēs tiekam pārvērsti uzskatot. Prāts pakāpeniski piemērojas uzskatiem un personām, pie kādām tam atļauj kavēties. Tas pielīdzinās tam, ko ir radis mīlēt un godāt. Cilvēks nekad nepacelsies augstāk par savu skaidrības, krietnuma vai patiesības standartu. Ja tā augstākais ideāls ir viņš pats, tad neko cildenāku viņš nekad nerasniegs. Drīzāk gan tas grims arvien zemāk un zemāk. Vienīgi Dieva žēlastībai ir spēks pacelt dvēseli. Atstātam vienatnē ar sevi, cilvēkam nenovēršami jāslīd lejup.”

Mūsu prātu piepildot Dieva Vārda patiesībām, mūsu garī-

gā dzīve atspīgst un atjaunojas. Dziesminieks izsaucās no sirds dziļumiem: „Mana dvēsele līp pie pīšļiem, atspirdzini mani pēc Tava vārda!” Viens no ceļiem uz dziļāku garīgumu ir lūdzot atvērt Bībeli un apcerēt Dieva Vārda principus. Dieva pēdējo dienu vēstnese to ir izteikusi šādi: „Ņem Bībeli un uz ceļiem lūdz Dievu apgaismot tavu prātu.”

Meklēt dziļāku garīgumu saskaņā ar bībelisko paraugu nozīmē pildīt prātu ar dzīvi mainošajām Dieva Vārda patiesībām, Viņa ceļiem un Viņa darbiem (skat. Psalmi 1:2; 119:15, 16, 97). Kristīgā meditācija jeb apcere ir vērsta uz Dieva Vārdu, Dieva gribu un Dieva darbiem; tā ir vērsta uz ārpusi – uz mūsu Radītāju, Atpircēju un nākošo Ķēniņu.

Vecais, bet bīstamais jaunais garīgums

Jauna un bīstama nebībeliska garīguma forma, kas pārstāv austrumu misticismu, mūsdienās ir iespiedusies vairākās kristīgajās Baznīcās. Netiesājot šī „jaunā garīguma” propagandētāju motīvus – daudzi no kuriem ir patiesi, neliekuļoti cilvēki, kuri ilgojas pēc dziļākiem piedzīvojumiem ar

ilgi. „Neziņas mākonis” ir grāmata par kontemplatīvo lūgšanu, kuru ap 1375. gadu sarakstījis kāds anonīms katoļu mūks. Viņš mācīja: „Ņem mazu vārdu, labāk ar vienu zilbi nekā divām (..) Ar šo vārdu tev ir jāgāj zem aizmirstības mākoņa visa veida domas.”

Tiešsaistes enciklopēdija Vikipēdija sniedz šādu mantras definīciju: „Mantra ir skaņa, zilbe, vārds vai vārdu grupa, kas tiek uzskatīta par spējīgu „radīt pārvērtību” [garīgu pārvērtību]. (..) Mantras ir cēlušās no Indijas vēdiskās tradīcijas, vēlāk kļūstot par Hindu tradīcijas neatņemamu daļu un ierastu praksi budismā, sikhismā un džainismā. Mūsdienās mantru izmantošana ir plaši izplatīta dažādās garīgās kustībās.”

Ir noticis neiedomājams: Austrumu mistikas prakses ir iesūkušās kristietībā. Mantrām izvēlētie vārdi ir mainījušies – tie ir tikuši kristianizēti; bet gala rezultāts ir tieši tas pats. Mērķis ir izmainīts apziņas stāvoklis. Pastāvīga mantras atkātošana – kas dažiem kristiešiem nozīmē Jēzus vārda atkātošanu atkal un atkal – noved pie šīs „centrēšanās” vai fokusēšanās uz Dieva klātbūtni. Lūdzējs var nonākt

Noslēpumainas garīgas klātbūtnes sajūšana nebūt nenožīmē, ka tā noteikti ir Dieva „klātbūtne”.

Dievu –, ir skaidrs, ka viņu idejas ir patapinātas no budisma un hinduisma, tiecoties saprecināt austrumu „garīgumu” ar Jēzus mācībām.

Tas notiek caur tā saukto „kontemplatīvo lūgšanu” – lūgšanas formu, kuras laikā lūdzēji cenšas sasniegt ārēju kairinājumu un pašu domu netraucētu bezapziņas stāvokli Dieva klātbūtnē savas esības centrā.

Rakstā „Mīlestība ir Dieva būtība” Bezils Peningtons, trāpistu mūks un viens no kontemplatīvās lūgšanas kustības aizsācējiem, rakstīja: „Kad mēs dodamies uz savas esības centru un izejam tam cauri pašā Dieva centrā, mēs nonākam tiešā saskarē ar šo dievišķo, radošo enerģiju.”

Tālāk Peningtons skaidro, ka cilvēkam ir jānonāk šajā sevī pašā esošajā Dieva centrā, lai atlaistu visas negatīvās emocijas: „Šī atlaišana ir tā, kas ļauj mūsos esošo haosu ar visu tā sasaistošo stresu sakārtot saskaņā, lai būtu ne tikai iekšējs miers un harmonija, bet lai dievišķā enerģija varētu brīvi virzīt uz priekšu apziņas attīstību mūsos un caur mums kā daļu no veseluma radības veselumā.”

Tādi jēdzieni kā „dievišķā enerģija” mūsos un „apziņas attīstība” Rakstiem ir sveši. Apustulis Pāvils mudināja, lai mūsos būtu tāds pats prāts, „kāds ir arī Kristū Jēzū” (Filipiešiem 2:5). Tāpat viņš apgalvoja: „Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2. Korintiešiem 5:17)

Peningtons neļauj šaubīties par savu vēlmi savienot kristietību ar Austrumu reliģisko domu. Viņš norāda: „Mums nevajadzētu vilcināties ņemt Austrumu mūžsenās gudrības augli un „sagūstīt” to Kristum. Mums, kas esam iesaistīti kalpošanā, būtu jāpieliek nepieciešamās pūles, lai iepazītos ar pēc iespējas vairāk Austrumu tehnikām. (..) Daudziem kristiešiem, kuri savu lūgšanu dzīvi uztver nopietni, lieliski palīdzējusi Joga, Zen, TM un līdzīgas prakses.”

Šīs bīstamās nostādnes elementi ir cirkulējuši gadsimtiem

hipnotiskā bezapziņas vai bezdomu stāvoklī, lai saplūstu ar dievišķo klātbūtni.

Vigilijs Jēgers, benediktīniešu mūks un Zen budisma meistars, raksta: „Nedomā par vārda nozīmi; domāšanai un apcerei ir jābeidzas, kā norāda visi autori – mistiķi. Vienkārši klusām „skandinī” vārdu, ļaujot aiziet visām domām un jūtām.”

Vai pret jebkuru lūgšanas metodi, kas apiet prātu, nebūtu jāizturas ar aizdomām? Vai tas nevar atvērt prātu dēmoniskajiem spēkiem? Vai tas nevar nostādīt lūdzēju tieši uz sātna zemes?

Dieva Vārds – mūsu sargs

Noslēpumainas garīgas klātbūtnes sajūšana nebūt nenožīmē, ka tā noteikti ir Dieva „klātbūtne”. Elena Vaita brīdināja: „Ietērpies reliģiskā maskā, ļaunais centīsies iespaidot visu kristīgo pasauli.”

Patiesa Jaunās Derības kristietība fokusējas uz Jēzu Viņa Vārdā. Tā pārdomā un apcer Viņa dzīvi, nāvi, augšāmcēlšanos, priesteru kalpošanu un drīzo atgriešanos. Šāda fokusēšanās uz Jēzu un Viņa patiesības skaistumu pārmaina mūs. Apcerot Viņa upuri pie krusta, mēs nonākam tā klātbūtnē, kurš ir mīlestība. Mēs esam pamācīti: „Būtu labi, ja mēs katru dienu kādu stundu pavadītu, pārdomājot Kristus dzīvi. Mums to vajadzētu aplūkot posmu pa posmam, ļaujot iztēlei uztvert katru ainu, sevišķi Viņa dzīves pēdējās dienās. Kad mēs tā kavēsimies pie Viņa lielā, par mums pienestā upura, mūsu pašāvētība kļūs stiprāka, no jauna iekvēlosies mīlestība, un mēs vairāk tiksim piepildīti ar Viņa Garu.”

Mēs nemeklējam glābšanu sevī, savā iekšienē, mēs to meklējam Kristū. Uzlūkojot Jēzu Viņa Vārdā, mūsu sirdis ir drošībā – tagad un mūžam.

Publicēšanai sagatavoja Māris Debners

GARA AUGLIS MĪLESTĪBA

KRĀ: Mammucīt, mēs ar brāli mēģinājām noskaidrot, kuram no mums ir vairāk gara augļa īpašību.

KRŪ: Īstenībā tur jau nebūtu daudz ko skaidrot, tāpat ir skaidrs, ka es esmu pilns ar labajām īpašībām!

KRĀ: To tu, brālīt, nevari zināt, jo mēs tālāk par pirmo gara augļa īpašību – mīlestību – nemaz netiekām!

KRŪ: Nu, nē! Es zinu, ka tā man ir, tikai īsti nezinu, kā tā izpaužas.

KRĀ: Ja tev tā būtu, tad tu to zinātu gan! Labāk tu, mammucīt, mums to pastāsti.

KRŪ: Jā, lai zinām, kāda tā mīlestība izskatās! Lai māsa beidzot redz, ka man tā ir!

MAMMA: Mīlestība, bērni, ir kaut kas pilnīgi pretējs domāšanai tikai par sevi. Tas ir tad, kad tu otram gribi darīt daudz, daudz laba. Un tev priekš otra nekā nav žēl.

KRŪ: Tev, mammucīt, priekš mums nekā nav žēl. Es to zinu.

MAMMA: Tā ir. Jo es jūs mīlu.

KRĀ: Tad jau tev šī gara augļa īpašība ir!

KRŪ: Bet tad, kad es daru blēņas? Vai arī tad tu mani mīli?

MAMMA: Protams, Krū. Tajās reizēs tu mani gan ļoti apbēdini, bet tu nevari izdarīt neko tādu, lai es pārstātu tevi mīlēt. Vecāki mīl savus bērnus.

KRĀ: Un bērni mīl savus vecākus!

KRŪ: Jā, pat tad, kad vecāki viņus neklausa!

MAMMA: Mīlestībai kā skaistai gleznai ir daudz brīnišķīgas krāsas. Ir tāda mīlestība, kura otra dēļ ir gatava atdot visu, bet lai jūs to labāk varētu saprast, pastāstīšu jums kādu stāstu.

Pirms vēl nebiju apprecējusies ar jūsu tēti un pārcēlusies uz pilsētu, es dzīvoju kādas lauku mājas ābeļdārzā. Man bija interesanti vērot cilvēku dzīvi. Šajā mājā dzīvoja kāds puisēns, kura vārds bija

Kārlis. Zēnam ļoti patika dzīvnieki, un viņš labprāt vecākiem palīdzēja par tiem rūpēties. Arī mani viņš bieži uzcienāja ar dažādiem kārumiņiem. Jāsaka, ka dzīvnieku šajā mājā bija ļoti daudz. Tur bija gan govīs, gan aitas un pat divi zirgi. Putnu tur bija bez sava skaita. Kārlēns baroja pīles un zosis, un pat dūsmīgo tītaru, kurš vienmēr sirdīgi bubināja un cilvēkiem dažkārt pat knāba kājās.

KRŪ: Laikam nebija pieredzējis labu audzināšanu!

MAMMA: Laikam gan. Tad kādu dienu mamma ar tēti Kārlēnam uzdāvināja mazu, pūkainu cālīti.

Tev tagad par to jā rūpējas, – sacīja tētis.

Man šķiet, neviena cita dāvana zēnu nebūtu padarījusi vēl laimīgāku kā šī. Nekas viņam nešķita vieglāks un jaukāks, kā rūpēties par šo mīlo cālēnu.

KRĀ: Dzīva dāvana! Vareni!

MAMMA: Tā domāja arī Kārlis. Šķūnītī atrastā kastē viņš uztaisīja cālēnam mīkstu guļas vietu, baroja to un dienu no dienas par to rūpējās.

KRŪ: Tas jau izklausās pēc mīlestības.

KRĀ: Jā, pēc labu draugu mīlestības.

MAMMA: Tā arī ir. Drīz vien tie abi jau bija kļuvuši nešķirami draugi. Kur tikai devās Kārlēns, tur mazais cālēns tipināja tam pakaļ. Arī zēns nemitīgi pieskatīja sīko, jauko radībiņu.

Vasarai ejot, cālēns izauga par glītu, baltu vistiņu. Kārlis vistiņu nosauca par Baltīti.

Dienas ritēja, darba bija daudz, un zēns bija labs palīgs saviem vecākiem.

Kādu dienu zēns pamanīja, ka Baltītes nav tam līdzās. Dienai ejot, Kārlēna mazā draudzene tā arī neparādījās. Zēns manīja to nozūdam labības laukā.

Kur gan pazudusi Baltīte? Kāpēc viņa slēpjas labības laukā? – tētim jautāja Kārlēns.

Kad satraukums bija pierimis, Kārlēns sāka meklēt, kur palikusi Baltīte, bet nekur to nevarēja atrast. Zēns ļoti cerēja, ka Baltīte ar cālēniem pirms ugunsgrēka nebūs devusies pastaigāties pa labības lauku. Kārlēns izmeklējās Baltīti malu malās, bet

Lūk, tā ir mīlestība! Liela un stipra.

Ar tik lielu un varenu mīlestību katru cilvēkbērnu mīl JĒZUS. VIŅŠ atdeva savu dzīvību par tiem, kurus mīlēja.

Izmantoti Elfrīdas Grotes stāsta „Baltītes kundze” motīvi

uzpevums • uzpevums

**SIRSHINĀS TU
VARĒSI IZLASĪT
VIENU PAZĪSTAMU
RAKSTU VIETU NO
BĪBELES, JA TU
IZSVĪTROSI KATRU
TREŠO BURTU. LAI
TEV VEICAS!**

ir mīlestība

LUŽ, IMISLEUSTUĪBLA NDELAIEŅĻĀS, TŠĀ NDAV FUZGŪHTĪJGAK, TĀS NE-
 MĪPLEJSTSĪBSA IR LĒINPVRĀNTĪZGAJ, MĪVEĶSTĪBNA IZR LNAIZPNĪA, TMA NLESIKA
 BUGMUS, TAD NEFSKHAJSŅKAS, TĀW NERPĪTEMYIN UĻADU-
 DIZFTUGRAHS PJIEKDALUZCĪGDI, TĒĀ NGEHHEKJĻEK SALVUC LAF
 NHĪBDU, TĒĀ NGU PHALĪECK TVICBĪBNA, NDU, TDĀ NFEPGRIHECJĀJKASL PADR NFETGAIHS
 ERT LTIEDĻĀUKAI I NOD TĀSM
 CDERFĪBGA, MHĪLDESFTĪGBAH : B

*Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.*

Intervēja
Jana Kuzmenkova

Jēzū centrētas JAUNIEŠU DZĪVES

2013. gada 31. augustā tika paziņoti kongresa balsošanas rezultāti. Par Jauniešu nodaļas kalpošanas vadītāju tika ievēlēts Daumants Kleimanis.

Kādas sajūtas pārņēma tevi, uzņemoties atbildību par Latvijas adventistu jauniešiem?

Godīgi sakot, mani nepārņēma milzīgs pārsveigums vai liels satraukums, un aiz sajūsmas es gaisā nelecū. Bet strādāt un būt kopā ar jauniešiem ir mana sirdslieta, tāpēc biju priecīgs par balsošanas rezultātiem kongresā. Tajā pašā laikā parādījās daudzas lietas, par kurām bija jāsāk domāt. Kaut arī man ir zināma pieredze darbā ar jauniešiem un nav viss jāsāk no nulles, radās daudz jautājumu, lai saprastu, kā darbosies un izskatīsies Jauniešu nodaļa.

Kāda ir tava pieredze darbā ar jauniešiem?

Kopā ar jauniešiem mēs izveidojām apvienību Jaunieši Kristum un organizējām dažādus pasākumus, kas ieguva īpašu atzinību jauniešu vidū. Mēs sapratām to, ka mūsdienų paaudze vēlas savā dzīvē kaut ko vairāk par formālu kristietību, adventismu, viņi vēlas būt patiesi, autentiski, bībeliski kristieši, un ka vēsts par Kristus nāvi, augšāmcelšanos, drīzo nākšanu ir iedvesmojoša. Mēs sapratām, ka Dievs ir mums

kā jauniešu armijai paredzējis brīnišķīgu lomu un lielu atbildību Viņa darbā.

Kas tevi uztrauc visvairāk, raugoties uz pašreizējo situāciju jauniešu vidū?

Ir vairākas lietas, kas mani iepriecina. Bet ir arī lietas, kas mani tiešām uztrauc. Viena no lietām, kas mani uztrauc visvairāk, ir tā, ka jauniešiem trūkst garīgu padomdevēju, mentoru, kuriem būtu laiks, vēlēšanās un spējas strādāt ar viņiem, lai mūsu jaunieši izaugtu par nobriedušiem, garīgiem, spējīgiem, aktīviem kristiešiem.

Un kuras ir tās iepriecinošās lietas?

Mani iepriecina tas, ka liela daļa jauniešu ir tādi, kuri ir aktīvi un uzņemās iniciatīvu dažādās kalpošanas nozarēs draudzē. Ir tādi jaunieši, kuri ir draudzes vecākie, piedalās draudzes padomē, vada kādu nodaļu draudzē, ir arī tādi, kuri ir atsaukušies aicinājumam būt par mācītājiem, draudzes ganiem. Tiesa, ne ļoti daudz, bet ir arī grupas, komandas, kas

darbojas veiksmīgos evaņģelizācijas projektos. Tāpēc man liekas, ka mūsu jauniešiem ir liels potenciāls.

Pie kā Jauniešu nodaļai būs jāstrādā visvairāk?

Manā garīgā izaugsmē ir bijis svarīgi, lai, pirmkārt, ir kāds cilvēks, kurš sniedz garīgu iedvesmu un atbalstu. Manuprāt, jauniešiem ir nepieciešams redzēt, ko nozīmē būt garīgam jauniešim šodien, ko nozīmē būt jauniešim, kas ir nodevies Jēzus misijai uz šīs zemes, un kā to apvienot ar mūsdienu intensīvo ritmu. Šodien pasaule prasa no jauniešiem ārkārtīgi daudz, prasa izdzīvot, nopelnīt sev iztiku, mācīties, veidot ģimeni utt. Viss notiek tik ļoti intensīvi, ka tas tiecas jauniešus nomākt, viņi vairs neredz garīgo realitāti, bet redz tikai to, kur viņi ir, kas viņiem jāizdara un ko no viņiem sagaida pasaule. Ja jaunieši neredzēs, kā praktiski izskatās garīga jaunieša, misionāra dzīve, nekāda sludināšana un pasākumi nepalīdzēs. Līdz ar to Jauniešu nodaļas būtiskākais izaicinājums ir BŪT šiem garīgiem jauniešiem, BŪT šiem praktiskajiem misionāriem. Tas nozīmē, ka mums kā Jauniešu nodaļai ir jābūt tur, kur ir jaunieši. Esmu nospraudis mērķi vismaz vienu reizi divos mēnešos viens pats vai ar JN pārstāvjiem apmeklēt jauniešus viņu vietējās draudzēs. Tas tagad ir publiski izteikts, tāpēc jūs, jauniešu vadītāji un draudžu mācītāji, varēsīt mani turēt pie vārda, aicinot uz savām draudzēm.

Līdz ar to uzsvars šīs JN kalpošanas ciklā tiek likts uz ieinteresētību mazākās jauniešu grupās, uz vietējām draudzēm, reģioniem, lai mēs varētu pavadīt laiku ar jauniešiem, iepazīstot, atbalstot, nodrošinot apmācību un iedvesmojot vienam otru.

Tu jau iesāki runāt par izvirzītajiem mērķiem. Vai vari ar tiem iepazīstināt tuvāk?

Viens no mērķiem jeb, precīzāk, daļa no vēlamajiem rezultātiem, ko sasniegt jauniešu darbā, ir redzēt jauniešus (tai skaitā mani) pārņemtus ar mācekļību. Māceklis savu identitāti atrod meistarā, mums sava identitāte ir jāatrod Jēzū Kristū. Un, manuprāt, tas ir ļoti svarīgi, jo tas mums liek savu dzīvi un kalpošanu vairāk centrēt Jēzū.

Lūdzu, paskaidro, ko nozīmē mācekļība?

Es teiktu, ka mācekļība ir mācība par to, kā būt māceklim. Manuprāt, mums ir jāmacās vispirms saprast, ka esam Jēzus mācekļi un tikai pēc tam adventistu draudzes locekļi, skolēni, darbinieki, ģimenes locekļi, vīri un sievas. Māceklis ir tas, kurš macās no meistara, seko viņam, pavada laiku ar viņu, māceklim ir arī diezgan ilgs ceļš ejams, tā ir visa dzīve, kamēr viņš macās būt tāds kā Jēzus. Raugoties uz Jēzu, visās dzīves sfērās mēs varēsim atrast pareizo ceļu, mēs nenošliksimies par labu pasaules vai saviem personīgajiem uzskatiem (arī teoloģiskajiem), bet izvērtēsim katru lietu Jēzus dzīves, rakstura un mācības gaismā. Tad arī draudzē sāks izzust „iedalīšana” liberālos un konservatīvajos. Mums vairs nevajadzēs līdzsvaru meklēt starp šīm divām galējībām, bet mēs to meklēsim Kristū. Jo Jēzus dažās lietās bija galēji konservatīvs, piemēram, attiecībā uz Svēto Rakstu inspirāciju: „Jo patiesi Es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galīnš no bauslības, iekāms viss notiek.” (Mt. 5:18) Bet attiecībā uz cilvēku pieņemšanu Viņš bija galēji liberāls, Viņam pārmeta, ka Viņš sēd pie viena galda ar muitniekiem un grēciniekiem. Tāpēc mums nav jāmeģina atrast kaut kāds mākslīgs (lasi: nebībelisks) līdzsvars starp konservatīvo un liberālo, bet gan

Jēzus nostāja par attiecīgo lietu.

Īsi es varētu definēt mērķus kā mācekļību un misiju. Mēs saprotam to, ka neviens māceklis nevar ilgi būt māceklis, ja viņš nedara citus par mācekļiem jeb nepilda misiju. Bieži vien mēs kalpošanas darbā vairāk esam aizņemti ar dažādu komiteju organizēšanu, sanāksmju plānošanu, darbu dalīšanu utt., bet mēs aizmirstam to, ka mūsu pamatdarbībai ir jābūt misijai. Primārai lietai mūsu padomēs un komitejās ir jābūt misijai nevis jaunu logu ielikšanai baznīcā... Iemesls, kāpēc Jēzus nāca uz šo pasauli, bija misija, iemesls, kāpēc Jēzus nomira, bija misija, iemesls, kāpēc Dievs sūtīja praviešus pasaulē, bija misija. Iemesls, kāpēc Dievs izsauca esamību Adventistu draudzi, bija misija! Mūsu misija ir atgriezt Dieva zudušos bērnus pie viņu Tēva – Dieva, samierināt pasauli ar Dievu un Svētā Gara spēkā sagatavot tos Jēzus atnākšanai!

Kādi ir uzdevumi, lai sasniegtu iecerēto?

Jauniešu nodaļai ir nepieciešami personīgi draudžu apmeklējumi, mums ir jābūt gan lielajos pasākumos, gan pie atsevišķiem jauniešiem. JN centīsies palīdzēt atrast mentorus tiem, kas savā dzīvē vēlas vairāk patiesas kristietības.

Protams, kopā ar komandu domājam par materiālu izstrādi jauniešu vadītājiem. Ģenerālkonference piedāvā vērtīgas rokasgrāmatas, un mēs pašlaik esam procesā, lai tās izskatītu un tālāk nodotu mūsu jauniešiem. Lai sasniegtu iecerēto, turpināsim rīkot arī Jauniešu konferences.

Tas viss par mācekļību. Bet saistībā ar misiju jūnijā tiks organizēta nedēļas nogale, kur jaunieši varēs līdzī aicināt arī savus draugus un pavadīt šīs dienas vienkāršā, kristīgā, aktīvā atpūtā. Pēc tam draugi, kas izrādīs interesi, tiks aicināti uz mazajām grupām vai personīgām Bībeles stundām. Augustā kādā no Latvijas pilsētām tiks organizēts arī Impact, 10 dienu evaņģelizācijas nometne, kas palīdzēs draudzei īstenot ilgtermiņa evaņģelizācijas plānu. Kā arī attīstīsim Jauniešu un Studentu Alfās un mudināsim jauniešus kopā ar viņu vietējām draudzēm organizēt Alfa kursus. Vispār kopumā vēlos redzēt jauniešus iesaistītus ilgtermiņa evaņģelizācijā, neredzu lielu jēgu īstermiņa „akcijām” un pasākumiem.

Kādā veidā Jauniešu nodaļa centīsies nodrošināt šo pasākumu ieinteresētību un apmeklējumu?

Ja godīgi, mani īpaši neuztrauc cilvēku skaits, kas apmeklē kādu pasākumu, bet gan tā kvalitāte. Bet, protams, programmā mēs vēlamies iekļaut tādas aktivitātes, kur jaunieši paši varētu dalīties. Tie ir, piemēram, interaktīvi semināri par jauniešiem aktuālām tēmām, gan arī mazo grupu sapulces. Varētu ieinteresēt tas, ka šajos pasākumos mēs dalāmies savā pieredzē, tādējādi iedvesmojot viens otru, mēs varam iepazīties ar jauniem cilvēkiem, atrast jaunus draugus, kalpošanas partnerus. Tā ir brīnišķīga iespēja mums visiem būt kopā. Protams, ir jābūt bībeliskai, spēcīgai sludināšanai, jo tas ir pamats. Tas ir vislielākais magnēts, kāds ir, jo, ja Kristus tiek paaugstināts, Viņš visus velk pie sevis.

Līdzī visai informācijai var sekot internetā, jauniešu nodaļas mājaslapā un citos kontos. Bet, protams, vislabākais veids, kā nodot informāciju, ir no mutes mutē, tāpēc mēs vēlamies cieši sadarboties ar reģionu jauniešu vadītājiem, lai tie savukārt nodod informāciju draudžu jauniešu vadītājiem. Un no tevis, jaunieši, ir atkarīgs, vai tavi draudzes jaunieši būs šajos pasākumos un nāks pretī Dievam šajā gadā!

Pastāsti, lūdzu, kas ir un kāda nozīme ir reģionu jauniešu vadītājiem?

Rudenī, kad tiku ievēlēts kā jauniešu vadītājs, mēs rīkojām konferenci, uz kuru aicinājām visus Latvijas jauniešus. Latvijā tika sadalīta astoņos reģionos, un katra reģiona jaunieši ievēlēja sev vadītāju. Reģiona jauniešu vadītāja pienākums ir komunicēt, nodrošināt atbalstu, saņemt informāciju, organizēt reģiona pasākumus. Tas ir eksperiments, bet mums liekas, ka tas varētu strādāt.

Vai ir plānota sadarbība ar citu valstu adventistu jauniešiem?

Jā, interesanti, ka tu ieminējies! No 17. līdz 23. martam Tallinā ir Impact nedēļa, uz kuru Igaunijas jaunieši aicina arī mūs, Latvijas jauniešus. Viņiem ir projekts Misija lielās pilsētās. Protams, ka esmu aicinājis viņus arī uz pasākumiem Latvijā, un pirmais no tiem varētu būt augustā plānotais seminārs-apmācības, kas varētu izvērsties Baltijas mērogā, jo ieradīsies jaunu draudžu veidošanas speciālists Toms Evanss.

Vai tu esi pamanījis atšķirību starp jauniešu nodaļām Latvijā un citās valstīs?

Tradicionāli jauniešu nodaļā ietilpst arī Ceļa meklētāji. Man

tas liekas pilnīgs ārpriests, zinot to, ka šī nodaļa pati ir ļoti plaša. Latvijā tā ir attīstījusies kā atsevišķa komanda ar atsevišķu vadītāju. Tas ir milzīgs darbs, ne mazāks kā pašai jauniešu nodaļai. Kaut arī šīs nodaļas sadarbojas, Latvijā tās strādā diezgan autonomi, mēs saskaņojam plānus, bet neiejaucamies un nepiedalāmies pasākumu organizēšanā.

Daumant, vai tev ir kāds apsolījums, kas palīdz veikt kalpošanu Jauniešu nodaļā?

Jā, man ir vairāki. Viens no tiem ir: „Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” (Jesajas 41:10). Otrs: „Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs” (1. Tesalonīkiešiem 5:24). Brīnišķīgi Bībeles panti!

Informācija par JN kalpošanu un tuvākajiem pasākumiem internetā:

www.jauniesi.adventisti.lv

<https://www.facebook.com/jauniesunodala>

<https://twitter.com/SDAJauniesi>

www.draugiem.lv grupa „Adventistu jaunieši – mācekļība un misija”

Aktuālie pasākumi jauniešiem

No 1. līdz 2. martam tiek rīkots Sadraudzības un sporta pasākums. Tiek aicināti piedalīties visi jaunieši, kuriem interesē savstarpēja sadraudzība, patīkami kopā būšanas brīži un aktīva, atraktīva atpūta.

Programmā aktīvas, atraktīvas, aizraujošas aktivitātes un iedvesmojoši sadraudzības mirkļi

Pasākums notiks Inčukalna sporta kompleksā, Zvaigžņu ielā 2.

Piedalies pats un ņem līdzi draugus! Piesakies iepriekš, rakstot e-pastu uz sda.jauniesi@gmail.com vai zvanot pa tālruni +371 26526172.

Vairāk info par programmu, dalības maksām, nakšņošanu un nokļūšanu lasi www.jauniesi.adventisti.lv

Pasākumu rīko Jauniešu nodaļa

No 7. līdz 9. martam Jauniešu nodaļas Draudžu komanda dodas evaņģelizācijas kalpošanā uz Ludzas adventistu draudzi.

No 17. līdz 23. martam Tallinā tiek rīkota Impact evaņģelizācijas nedēļa. Igaunijas jauniešu nodaļa aicina arī Latvijas jauniešus piedalīties šajā pasākumā. Piesakies, rakstot e-pastu līdz 08.03. koordinatorei Latvijā: madara.daukste@gmail.com.

Par citiem aktuālākajiem jauniešu pasākumiem vari uzzināt www.jauniesi.adventisti.lv

Mūsu lasītāju vēstules

Izlasīju žurnālā „Adventes Vēstis” publicētās U. Skadiņa pārdomas. Izlasot biju ļoti pārsteigta: vai tiešām draudzē sākusies atmoda? Nespēju noticēt tam, ko lasu. Paldies jums, ka bijāt gatavi šādu rakstu publicēt! Man šis raksts šķiet ļoti svētīgs. Laikam notiek tas, par ko runā mūsu mācītājs draudzē – sākas reformācija. Es tā priecājos, ka cilvēki sāk domāt, un Dievs dod šādu iespēju – brīvības iespēju – runāt, pārrunāt un debatēt. Man liekas, ka es jau sen esmu aizmigusī, un domāju, ka vēl ir daudzi tādi bez manis. Bet ir laiks mosties. Jo Daniela grāmatas zīmes sāk piepildīties. Lai Dievs jūs svētī un dod jums gudrību, veidojot žurnāla saturu!

Regīna Ratniece, Rīga

Ārkārtīgi sarūgtināja iepriekšējā AV numurā publicētā Skadiņa kunga šaurais viedoklis. Ja reiz cilvēks tik ļoti ir vīlies draudzē, tad viņam pašam ir laiks iet, kur ūdens plūst skaidrāks, kur labāk baro un maksā.

Man arī ir gadījies, ka nav atrasta kopēja valoda ar kādu no draudzes locekļiem, un tas pamet draudzi, kur man pat šobrīd nav īsti skaidrs iemesls, jo pamata aiziešanai nemaz nebija. Tā notiek, kad nav izdevies atrast kopīgu vērtību pamatu, kopīgas vēlēšanās pēc draudzes vienotības – un cilvēks aiziet. Dažkārt cilvēks aiziet bēdīgs projām, jo viņam tiek darīts skaidrs, ka sabatā, draudziņ, nevar strādāt, vai arī dzīvot kopā ar nelaulātu partneri nav īsti labi. Klusēt par to? Neko neteikt? Klusēt nevar, ir jāsaka, kā nu protam to pasacīt bez apsūkāšanās. Taču viņi aiziet vienalga prom, jo jūtas aizskarti. Nu ko – mainīsim mūsu doktrīnas un pāriesim uz Bībeli?

Kādam šīs publikācijas šķiet kā pazīme atmodai, bet man tās šķiet mūsu draudzi aizskarošas.

Es saprotu vēlmi risināt aizgājušo draudzes locekļu problēmu, tomēr mēs to nevaram izdarīt, kritizējot paši savu mācību. Ja mēs tiešām kaut ko vēlamies atrisināt, tad tas ir jādara ar domu uzcelt un labot Kristus garā un nevis ar pazemojošām karikatūrām un izbijušo draudzes locekļu kritiskajām piezīmēm. Mūsu mācības pamata apšaubīšana nekad nav nesusi un nenesīs atmodu un reformēšanos. Mūsu mācība ir no Bībeles, un tai ir jāpaveic kāds svarīgs uzdevums – svēttapšana. Kamēr šis mērķis tiks sasniegts, notiks vēl daudz cīņu un daudz vārdu tiks pateikts gan vietā, gan nevietā.

Andris Pešelis, Rīga

Ar interesi izlasīju Adventes Vēstis 2014. gada janvāra numuru, atsevišķus rakstus pat divas reizes. Patika arī U. Skadiņa pārdomas rakstā: “Kāpēc viņi aizgāja?” Atklātas, aktuālas un, pēc manām domām, lasītājam saprotoši uzrakstītas. Protams, var piekrist vai nepiekrist atsevišķiem redzējumiem, bet kopumā ir par ko padomāt. Es personīgi draudzē jutos labi, vēlos to apmeklēt, klausīties un pierakstīt svētrunas, piedalīties lūgšanās un draudzēties ar brāļiem un māsām. Sevišķi priecājos par katru cilvēku, kas pirmo reizi atnāk uz draudzi intereses pēc un paliek tajā. Interesanta bija arī intervija ar ļoti cienījamu mūsu Mainu Roderti, bet raksta beigās man palika nesaprotamas atsevišķas frāzes. Turklāt tamlīdzīgas frāzes esmu dzirdējusi no vairākiem adventistu draudzes locekļiem ar lielu stāžu. “Mani ārkārtīgi satrauc tā briesmīgā atkrišanas lavīna, kas gāžas pāri Latvijas Adventistu draudzei. Satricinājums būs liels, bet draudzes kuģis paliks. Dievs pieļauj maldu mācību ienākšanu, lai pamodinātu draudzi. Nu ir pēdējais laiks mosties!” Kas tā par maldu mācību, ko atkrišanas straume aizskalot? No sirds saku, ka es nesaprotu šos izteicienus. Kāda straume var tevi aizskalot, kad tu esi kopā ar Dievu? Ja Dievs gribēs tevi paskalot, tad, Viņam uzticoties, tu ļausies šai skalošanai vai spodrināšanai, vai slīpēšanai, lai kļūtu tīrāks un Viņam noderīgāks.

Vita Antāne, Jelgava

Skatieties un nenovērsiet savas acis no Jēzus Jēkaba trepju virsgalā,” rakstīja E. Vaita. Draudze ir Dieva mīlestības priekšmets uz šīs zemes. Patiesai draudzei ir pravieša gara dāvana, un „Piemini sabata dienu, ka tu to svētī.” (2Mozus 20:8).

No saules līdz saulei – tas ir svēts laiks. Sabatā sevi koncentrēju lūgšanā, slavā, pateicībā Radītājam. Mana vēlēšanās katru dusas dienu ir būt draudzes vidū, un man tas izdodas. Draudzē es satieku brāļus, māsas, jaunatni. Šodien viņi tik patīkami izskatās! Es viņu mīlu, lūdzu par viņiem, lai viņu kalpošana ir svētīga.

Draudzē ir skaistais sabatskolas laiks. Man patīk izteikt piezīmes. Tur mēs atklājam jaunas patiesības.

11. janvāra sabatā mācītāja Viļņa svētruna bija par 10 jaunavām. Visas gaidīja Līgavaini nakts tumsā. Arī mēs gaidām Jēzus nākšanu. Jēzus nāks naktī. Kāpēc 5 nepaspēja pievienoties? Viņas aizkavējās. Svēto Garu (eļļu) nevar par naudu nopirkt. Un viņas saņēma atbildi: „Es jūs nepazīstu.”

Kristus saviem mācekļiem stāstīja par desmit jaunavām, lai ar šo notikumu ilustrētu to, ko draudze piedzīvos tieši pirms Viņa otrās atnākšanas.

Kāpēc viņi aizgāja? Viņiem vēl ir iespēja nākt atpakaļ draudzē. Izmantojiet šo iespēju, pirms nav par vēlu!

Ernests Negribs, Talsi

Nodibinājums "Vērtību tilts" organizē
"Pāru dienas 2014"
viņam un viņai

"MĪLESTĪBAS ČETRI GADALAIKI"

2. - 4. maijs
viesnīcā "SPA Arkadia"

Vai atceries tās sajūtas, kad abi bijāt iemīlējušies?
Droši vien tās bija brīnišķīgas, trauksmainas, romantiskas izjūtas,
kuras attēlo un apraksta dzeja, apdzied mūzika un atpazīst tikai tie, kas mīl!
Piedāvājam Jums aktīvi līdzdarboties trīs dienu pasākumā pāriem,
lai dzirdētu, redzētu, izgaršotu un sajustu
mīlestību četros gadalaikos.

Uzzināsiet vairāk: www.paru.nometne.info
Pieteikšanās: paru.nometne@gmail.com